

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů Cena 1,91 + 0,05 (HST) = 2,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089 Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed Á délati convenu	Telefon: 416/530-4222 647/728-0654 Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com
--	---	---	--

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

No. 19.-20.

(529.-530.)

Vol. 23.

satellite **1-416**

Thursday,

December 19,

2013

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravys.ca

Vánoce s Kotlářem

Kotlář Alexander se vyskytuje již v Novém zákoně v *Druhé epistole sv. Pavla Timoteovi*. Nedá se říci, že by měl něco společného s Karlem Kotlářem. O Alexandrovi toho víme velice málo, jen to, že mnoho zlého způsobil. Karla Kotláře jsem však poznal osobně a nevím, že by někomu zkrivil vlasek. Karel byl dobrák od kostí a od dětství smolař a po jedné nepodařené operaci ochrnul na spodní část těla. Dlouho se pokoušel chodit s jakýmsi berlem či kozičkami. Nakonec to vzdal a k dopravě používal buď invalidního vozíčku nebo *Velorex*. (Pokud nevíte, jak *Velorex* vypadal podívejte se do levého dolního rohu tohoto vydání.) A jelikož chci vyprávět také trochu o Vánocích, tak jsem ho zařadil do vánočního průvodu hned za tři krále. Kotláře Alexandra v průvodu však nespátříte.

S Karlem jsem se seznámil někdy kolem roku 1965. Zahraniční vysílání kanadského rozhlasu *Radio Canada* mělo vždy v sobotu jazzovou soutěž. Na závěr pořadu byla kontrolní otázka a odpověď stačilo poslat na adresu *Radio Canada, Montreal, Canada*. Něco jako *Josef Novák, Praha*. Vylosovaným výhercům pak *RCI* posílalo gramofonové desky. Hned na poprvé jsem vyhrál desku *Benny Goodman Quartet's* Lionelem Hamptonem, Ted Wilsonem a Genem Krupou. Tehdy jsem si myslel, že legendární bubeník je ze Slovenska. Krupovi rodiče však pocházeli z Polska a on sám se narodil v Chicagu.

Povzbudilo mne to a tak jsem pokus zopakoval. Ne vždy jsem získal desku, ale asi po roce jsem měl originálních epítek asi devět a neustále jsem je soustružil na novém gramofonu. Jelikož se jednalo o značné jmění, rozhodli jsme se s jednou kamarádkou, která dostala *Perný den s Beatles*, hřívný nezakopat a dali jsme si do novin inzerát, že pořídíme nahrávky a jedním z těch, co se ozvali byl právě Karel Kotlář.

Karel bydlel v šestém patře v Lublaňské 67 na Vinohradech poblíž Tylova náměstí. Jak již to bývá, starší dům neměl výtah a nevím jestli ho dnes má nebo ne a tak tento invalida musel nějakým způsobem překonat vzdálenost mezi svým obydlím a ulicí, kde parkoval *létařský montgomery*, jak se tehdy stroji o obsahu 350 ccm říkalo.

Měl k tomu řadu triků. Pokud ho nevyvesil do nejvyššího patra někdo ze známých, požádal kolemdouci, jestli by mu mohli udělat malou službičku, když se ho dotýčný zeptal jakou, překvapil ho protiotázkou, jestli má dost času a jestli ho přece jen nezdrúje. Další otázkou bylo, jestli by mu mohl pomoci do baráku. Na konec se z toho vyklubalo, jestli by ho mohl vynést do šestého patra.

To mnohdy nebylo vše. Karel měl rafinovaně zavřený zámek u bytu a dotýčný, pokud to zvládl až do šestého patra ho musel držet v náručí, dokud dveře neodemkl, což trvalo dalších dvacet minut.

Jednou byl takhle se svým vozíčkem pozdě večer sám na ulici. Nikde nikdo. Jen z podloubí od Pavlaku se objevily dvě uniformované postavy. Karel nezaváhal. Byla to obávaná Veřejná Bezpečnost, která působila spíše jako *Nebezpečí pro veřejnost*. Příslušníci s obuškem sledovali, jestli je vše mezi Tylovým náměstím a Pavlákem v pořádku. Přísným okem švihli ke dveřím, kde se klepal zimou zkrfělý Karel ve svém vozíčku. Rozhodl se, že nejlepší obranou je útok. Dříve nežli ho stačili perlustrovat a zkontrolovat mu občanský průkaz, který neměl, je oslovil. „Dobry den, mohu vás o něco požádat?“ Pak již pokračoval, jak byl zvyklý. Příslušníci se při této pro ně nezvyklé aktivitě potili, hekali, ve třetím patře již nemohli, ale Karel nepovolil, dokud ho s vozíčkem nedonesli až před dveře. Pak vyndal klíč, poděkoval jim a zcela nevině se zeptal: „Nevadí vám, že jsem vás obtěžoval?“ Na tváři příslušníků se objevil úsměv: „Ale ne, my jsme tady od toho, abychom pomáhali lidem!“

Oblíbenou zábavou pro něj bylo projíždět z kopce Ječnou ulicí a jet po chodníku pokud možno maximální rychlostí. Vyděšení chodci uskakovali a pokud neuskočili, bylo na pilotu vozíčku, který sloužil většinou spíš jako brzdič, aby se jim vyhnul, což se vždy podařilo. Kotlář s vozíčkem, na rozdíl od *Velorexu*, neměl ani jednu nehodu.

S *Velorexem* to bylo horší. Marně jsem se snažil několik let dovědět, jak se u tohoto stroje dává zpátečka. Karel vždy jen něco zamumlal, že by se mu tím zbytečně vybila baterie. Logiku jsem nechápal, ale když se mi odpovědi nedostalo po několikáté, přestal jsem se ptát a

zafixoval jsem si odpověď, že to nejde a kdykoliv bylo zapotřebí couvat, tak jsem vylezl z vozu a odtačil ho několik desítek metrů zpátky. Až jednou jsem zastavil na parkovišti vedle silnice a když jsem nastartoval motor, zmáčkl spojku a přidal plyn, *Montgomery* se k mě hrůze pohnul místo dopředu dozadu, přímo pod projíždějící bulharský kamion. Bulhar s TIRemto ušlájoval, valník se mu na štěstí neutrl, bledý vztekem vyběhl s nějakým hasákem a chtěl na nás balkánským způsobem vykonat krvavý mstu za pokus o vraždu. Důvod nečekaného pohybu spočíval v tom, že jsem při startování otočil klíčkem na druhou stranu a *Velorex* měl nejen čtyři rychlosti dopředu, ale i čtyři rychlosti vzad. Směr pohybu se určoval otočením klíčku. Jak jsem to ale mohl tušit? Rozlíčený Bulhar nás honil asi šedesát kilometrů. Jakmile nás konečně dostihl a předjel domáhal se šermováním rukou zastavení, aby dokončil vendetu. V okamžiku, když jsme ho v klidu měli, tak nám vši silou kopnul alespoň do dveří, jenže *Montgomery* byl nezníčitelný.

Jednou si Karel vzpomněl, že by se rád vykoupal v moři. Pravil, že sice plavat neumí, ale někde sehnal duši od autobusu a na tý, že to určitě půjde. Za tím účelem mě pověřil, abych ho dovezl k Černému moři. První část úkolu jsem splnil. Pak jsem napumpoval duši od autobusu a odnesl ho několik metrů od břehu do rozbouraného moře. Jenže tělo bez svalů, není jako tělo kyprých hospodyněk od plotny. Když jsem obří pneumatiku i s nákladem položil na mořskou hladinu, nejenže byl popřen Archimédův zákon, ale Karlík i s ní putoval k mořskému dnu jako zednická tříška. Pokus se tedy nezdal.

Jindy jako náruživý posluchač Svobodné Evropy dospěl k závěru, že by se rád podíval na Západ. K tomu mu měla posloužit Berlínská věž. Sundali jsme tedy plátěnou střechu a místo ní jsme na zadní část *Velorexu* umístili invalidní vozíček. Do Berlína jsme dorazili dopoledne. Sundali jsme vozíček a už jsme mířili podél Brandenburské brány k Berlínské věži.

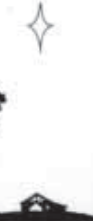
Při průjezdu kolem pověstné *zdi* jsme se stali středem pozornosti *volkspolizeitů*, kteří to brali jako rafinovaný trik k překonání jimi nastražené překážky. Nakonec jsme se přes *Friedrichstrasse* dostali až k úpatí věže. Zaplatil jsem vstupné a když jsem se blížil k výtahu, vyběhl zřízenec, začal šermovat rukama a vykřikovat, že vstup je pro invalidy zakázán. Nechtěl jsem podcenit inteligenci zřízenců a snažil jsem se mu vysvětlit situaci. Po chvíli jsem však zjistil, že jsem přecenil svoje síly a vzdal to. Rozhodli jsme se, že skočíme někým na pivo a pokus o dobytí Berlínské věže odložíme na odpoledne. Tentokrát u výtahu hlídala blondáta Helga. Řekli jsme si, je to dobrý, vpřed. Jenže i tentokrát jsme dostali striktní odpověď: „Verboten!“ Chyba nebyla ve zřízencích a jejich inteligenci, ale v systému. Zkrátka invalidi v Německé demokratické republice byli něco jako připomenutí osklivé minulosti a Karlíkovi nebylo dopřáno, aby se podíval na Západ přes hranice ani z Berlínské televizní věže. Škoda, mohl vidět jak z jedné strany to nikdo nehlídá a z druhé tam také nikdo není, protože se ke zdi nemůže nikdo ani přiblížit.

U Karla v Lublaňské ulici se scházeli nejrůznější lidé. Od inženýrů po vextlaky, tu a tam se tam objevil adventista Petrov, jindy zas dívky lehčích mravů, které s chutí Karlíkovi vypraly či uklidily. Karel sám občas skočil do své pojízdné židle, vzal koště a dokázal pěkně místnost zamést.

Takhle to trvalo 364 dnů v roce, ale na Štědrý den se jednou rozhodl, že bude nadělovat. Když jsem mu přišel pogratulovat a již jsem odcházel, požádal mne, jestli bych nemohl odnést malý balíček přes ulici, ono to nebylo pouze přes ulici ono to bylo přes několik ulic. Nic netuše jsem si nechal u něj věci. Když jsem se vrátil, tak mi předal další balíček, který bych mohl odevzdat na Vinohradech, což jsem rovněž učinil. O rok později se počet balíčků k doručení zdvojnásobil, přišel jsem tedy o něco dříve. Jenže další rok se toto číslo opět zdvojnásobilo a tak jsem k němu přišel na Štědrý den již dopoledne.

Nejhorší na tom bylo, že jsem musel jet s každým dárkem extra a po každém vydat zprávu, jak byl prezent přijat. Někdy bylo obtížné dostat se do baráku. Jindy na mne rodina chystající se k štedrovecernímu stolu koukala jako na zjevení a já jezdil na kole někdy zasnéženými ulicemi, jindy se z kostelů ozývaly již vánoční zpěvy. Jednou to bylo do Kobylis, po druhé na Kačerov. Když jsem večer dorazil domů, tak otec se na mne káravě podíval a pravil: „Ani na Štědrý den nemůžeš přijít včas k večeru!“ Obával se totiž, že příští rok to bude tu do Benešova, tu do Kutné Hory nebo třeba do Slaného. Již tehdy se vzdálenosti zkracovaly. Jenom dnes v roce 2013 mi to připadá všude strašně daleko a to, co se stalo strašně dávno. A Karel Kotlář? Umřel na podzim v roce 1977.

Aleš Březina

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

P.P.I.C. Accounts # 1001583

GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

published by ABE

P.O. Box 176, Station „E“,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654

E-mail: abe@zpravy.ca

abe@satellite1-416.com

www.satellite1-416.com

www.zpravy.org

www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ

Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11

Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.

\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 60 .

v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ

Rímsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Rímsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út, st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farář: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 10:45.

Slovenský grécko-katolícký kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránský kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Nejbližší bohoslužby: 24.12 v 16:30 .

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO: German Gospel Church, 223 Union St.E. Informace o bohoslužbách: 289/242-0635.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, Ont. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Středa 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 21. prosince 2013 v 11:00

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče (Lyndale a Hirschey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: 21. prosince v 17:00.

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 22.prosinec 2013 v 11:00.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish, 4156 Maple Grove Rd. Nejbližší bohoslužby. 29. prosince 2013 v 16 hodin.

Veselé Vánoce a vše nejlepší v roce 2014 přeje Satellite

Sokol Toronto

Cvičení pro děti je každou sobotu
od 16:30 do 18:30 hodin

v Magnetic Dr., Unit 21, , North York;

Cvičení pro dospělé je každou středu
od 20 do 21:30 hodin.

v G.Harvey C.L., 1700 Keele St.,

Informace: Marie Chhakova: 416/242 - 5914

Česká televize Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin

opakování v úterý v 7:30 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)

E-mail: slepcikovam@sympatico.ca.

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání

Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, Ont. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00.

Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

se schází (kromě měsíců července a srpna)

každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,

před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy
shodovat s názory redaktora těchto novin.

Jsme přesvědčení, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému
pochopení a porozumění.

Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet,

ale předat mu informace,

z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné,

pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha,
která se diskutuje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá
za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca

21. 12. (so) 19:00
Slovenská skupina Avalanche
Restaurace Praha
Masaryktown
Vstupné 5 dolarů

31.12. (út) 19:00
Silvestr 2013
Restaurace Praha
Masaryktown
450 Scarborough Golf Club Rd.
Scarborough
416/289-0283

2014
19. 1. (ne) 17:00
Nokturna na Masaryktownu
Jiří Grosman - Jazz Quintet
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.
Tel.: 416/481-7294

25. 1. (so) 19:00
Mardi Gras
Sokolské Sběrky
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto

9. 2. (ne) 14:00
Maškarní odpoledne
Dětské sokolské Sběrky
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto

15. 2. (so) 19:00
Farní ples
Osada sv. Václava
496 Gladstone Ave.

23. 3. (ne) 17:00
Nokturna v městě
Duo Ventapane
Martin Karlíček - piano
Mana Shiraishi - housle
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave. Toronto
Tel.: 416/481-7294

27. 4. (ne) 17:00
Nokturna v městě
Jan Novotný - piano
Kostel sv. Václava

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,31 CDN
1 CDN \$	18,83 Kč
1 EURO	1,46 CDN \$
1 CND \$	0,69 EURO
1 US \$	1,06 CDN \$
1 CND \$	0,94 US \$
Universal Currency Converter - 7. 12. 2013	
1 CDN \$	18,84 Kč
1 EURO	27,44 Kč
1 US \$	20,07 Kč
CNB - 6. 12. 2013	

Jak vyjdeme v roce 2014

1- 16. 1. 2014
2 - 6. 2. 2014
3 - 27. 2. 2014
4 - 20. 3. 2014
5 - 10. 4. 2014
6 - 1. 5. 2014
7 - 22.5.2014
8 - 19.6.2014
#9/10 - 17.7. 2014
#11/12 - 14.8. 2014
13 - 4.9.2014
14 - 25.9. 2014
15 - 23.10. 2014
16 - 20. 11. 2014
17/18 - 18.12. 2014

Slovenské evanjelické bohoslužby

v kostele sv. Lukáše
3200 Bayview Ave., Toronto
Štedrý den: V úterý 24. 12. v 16:30.

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.
Aktuální vždy v den vyjítí novin.

www.satellite1-416.com

www.zpravy.ca

www.satellite416.com

www.spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.19-20.satellite1-416.com

www.19-20.zpravy.ca

www.19-20.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje
v krajské komunitě v Kanadě
www.kalendar.satellite1-416.com
www.kalendar.zpravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních
Nového divadla v Torontu
www.divadlo.zpravy.ca

NHL

O jednotlivých zápasech v Torontu
Rozhovory s hráči a reportáže
www.nhl.zpravy.ca
www.nhl.spravy.ca
www.nhl.satellite1-416.com

Veselé vánoce a PF 2014

PROCK INSURANCE BROKERS LTD.

Všeobecné pojištění
102 Benson Ave.
Toronto, Ont. M6G 2H8
Tel.: (416) 651-7837

**Toto číslo jsme dali
do tiskárny**
13. 12. 2013 ve 3:00

Příští číslo vyjde:

16. 1. 2014

Uzávěrka: 12. 1. 2014

Katolické bohoslužby v Torontu

Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto

Štedrý den

V úterý 24. prosince ve 22:00 hodin - Půlnoční mše svatá

Hod Boží vánoční

Ve středu 25. prosince v 10:30

Svátek sv. Štěpána

Ve čtvrtek 26. prosince v 15:00 - Mše sv. na Masaryktownu

Sobota 28. prosince - V 10 hodin Adorace, ve 12 hodin Mše svatá

Svátek sv. Silvestra

Úterý 31. prosince - V 18:00 hodin Adorace, v 19 hodin Mše svatá

Nový rok

Středa 1. ledna 2014 - V 10:30 hodin Mše svatá

Sobota 4. ledna 2014 - Mše svatá na Masaryktownu v 15:00 hodin

Katolické bohoslužby mimo Toronto

Kingston

Kaple Newman House, 172 Frontenac St - Sobota 21. prosince v 11 hodin

Ottawa

Kostel sv. Leopolda Mandiče, 170 Hinchley Av. - Sobota 21. prosince v 17 hodin

Montreal

Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke St. - Neděle 22. prosince v 11 hodin

Vineland

Neděle 29. prosince v 16 hodin - Informace J. Mišek (905) 563-8547

Milovaní krajaní, bratia a sestry!

Vianoce 2013 v evang. kostole sv. Pavla

1424 Davenport Rd. Toronto

Milosť vám a pokoj od Boha nášho Otca a od Pána nášho Ježiša Krista. Amen.
Privítaj príchod nášho Spasiteľa Ježiša Krista do sveta roku 2013
a poprosiť HOSPODINA o požehnanie na rok budúci 2014,
v podakovaniach za rok uplynulý, chceme takto:

Vianočné sviatky

Štedrý večer

24. decembra 2013 o 18 hodine

SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE

Narodenie Pána

25. decembra 2013 o 10:45

SVIATOSTNÉ A SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE (VEČERA PÁNOVA)

Druhý sviatok vianočný

Svätý Kríž, Kitchener

26. decembra 2013 o 15:30

SVIATOSTNÉ A SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE (VEČERA PÁNOVA)

Kalendárne sviatky

Starý rok - 2013

31. decembra 2013 o 18 hodine

SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE

Nový rok - 2014

1. januára 2014 o 10:45

SVIATOSTNÉ A SLÁVNOSTNÉ SLUŽBY BOŽIE (VEČERA PÁNOVA)
Za túto možnosť prijatej milosti a lásky chceme Pána Boha v radostnej nádeji viery
oslavovať v chráme nášho bratsko-sesterského spoločenstva s Pánom Ježišom Kristom,
prosiac, prijmi nás Pane a priznávaj sa k nám i naďalej, podľa milosrdenstva svojho -
prosíme Ťa. Amen.

Váš farár Rev. Ladislav P. Kozák

Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!

Evanjelium podľa Lukáša 2,14

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské veľvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

611-71st. Avenue SE.,

Calgary, AB T2H 0S7

Tel.: (403) 269-4924,

fax: (403) 261-3077.

E-mail:

jelinek@terramanagement.com.

Montreal, Quebec

Honorary Consul:

JUDr. Hynek Žilkovský

2020 University, Suite 1920.

Montreal, QC

Tel.: (514) 316-4383

E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,

Calgary, AB T3L 1K3.

Tel. and Fax: (403) 239-3543,

Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982

luzanzotto@shaw.ca

Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul

Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine

Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3

Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-

2496

Fax: (514) 421-1583

slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com

Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge

Newmarket, ON L3X 1V7

tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166

slovakconsulateto@gmail.com

Michael Martinec, Honorary Consul

Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor

Vancouver, BC V5Z 1E4

Tel. & Fax: (604) 682-0991

e-mail: stan.lisiak@gmail.com

Hours: Tuesday 14:00-16:00,

Thursday 10:00 - 12:00

Mr. Stanislav Lišák, Honorary Consul

Jurisdiction: British Columbia

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Dr. Petr
Munk
Chiropraktik
1552 Bloor St. W.Toronto, Ont.
www.drpetermunk.comOrdinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

**ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.**CZECH - NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel/Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net**Mind & Body**

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic

we provide

Registered Massage Therapy
Craniosacral Therapy
Lymphatic Drainage (CDT)
Lymphoma Treatment
Hot Stone Massage
Low Level Intensity Laser
Naturopathic Medicine
Acupuncture
Chiropractic Treatments
Relationship Issues and Psychotherapy
Osteopathy, Yoga, Addiction Counselling.Některé soukromé pojišťovny
hradí některé vybrané léčby2921 Lakeshore Blvd West, Etobicoke
(at Islington Avenue)
Tel.: 416/823-1165E-mail: rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca**Vánoce 2013**

V tom světě, který skoro 2000 let vyznává křesťanství, budou letos - stejně jako nesčetněkrát před tím - ve výroční den Kristova narození zářit vyzdobené (často jen umělé) vánoční stromčky, lidé si budou přát všechno dobré, dávat si dárky, a mnozí z nich se vydají na půlnočku. V novinách i v televizi budou poselství lásky na pár dní vytlačí zprávy o vraždách (světských i náboženských) i fotografie podivných lidí, kteří se nějak (často docela legálně) protlačili k starostenským i jiným křesťům. V kostelech, které se nějak zdají být spíš památky slavné minulosti než velkolepými studánkami vody živé, kněží připomenou věřícím, že před 2013 roky Bůh poslal na svět svého jediného syna, aby vykoupil lidské pokolení.

Zdá se mi, že Ježíšovo poselství lásky ze všech náboženství nejčistěji vyjadřuje touhu člověka sáhnout po hvězdách, zaslechnout tympány věčnosti a cítit se zajedno s celým vesmírem. Tři lidé v rychle se trávícím roku 2013 mi připomněli velikost člověčenství: nedávno zesnulý Nelson Mandela, papež František a pákistánská studentka, která hodila do tváře rukavici smrtelné skupině islámu. Nelson Mandela, který měl štěstí, že jeho žalárníkem byl apartheid a ne nacistický nebo komunistický režim, po dvaceti sedmi letech věznění v sobě dokázal potlačit přirozený pud odplaty a stal se symbolem odpuštění a snášenlivosti nejen ve své zemi, ale ve světě vůbec. Papež František, první moderní nejvyšší představitel katolické církve, na jejímž morálním kontě jsou zaznamenány epizody, které ji postavily do ostrého protikladu s učením Ježíšovým, je prvním moderním nástupcem Petrovým, který svou vlastní duši živí pokorou spíš, než pompou i svých nejslavnějších předchůdců. Pákistánská studentka, kterou se islámským vyznavačům násilí málem podařilo umlčet, dala celému světu na vědomí, že ve svém zápase za rovnoprávnost islámských žen bude pokračovat navzdory jejich skoro úspěšnému útoku a jejich hrozbám.

Tři lidé, z nichž každý svým životem je vyznavačem Ježíšova poselství.

Josef Čermák

January 19th. 5.P.M.

Nocturnes in the City presents

tribute to **New Orleans** and saxophonist Sidney Bechet

George Grosman & BOHEMIAN SWING

Prague Restaurant
Masaryktown, 450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

Prague Restaurant is offering their event special: appetizer, entree & dessert Prix fixe \$20.00

Tickets: \$25.00 at the door \$15.00 students

Subscriptions/group rates/info: **416 879 5677** or Nocturnesinthecity@gmail.com

www.nocturnesinthecity.com

Generální konzulát České republiky

přeje všem čtenářům Satellite 1-416

krásné Vánoce
a
do nového roku 2014 šťastné vykročení,
zdraví a spokojenost

Povídka, která se jmenuje:

Dlaždič Štěpán

Jsem jediným člověkem, který je schopen přejít toto pohoří přes severní průsmyk. Nikdy jsem se nevěnoval horolezectví, až teprve teď, když už mám nejvyšší čas se usadit, jsem musel vyjít z údolí, kde jsem se narodil, vyrostl, oženil a zplodil své tři syny. Mám lehké střežence a stále pomalu stoupám vzhůru. Tam dole bylo najednou k zalknutí a teprve zde, několik set metrů nad vesnicí, se dá trochu dýchat. Nejhorší na tom je, že ostatní to nepocítují. Necítí to ani moje děti. Vlastně bych to necítil ani já, kdyby mi o tom neřekl ten muž. Pamatuji si ho dobře. Bydlel na druhém konci vesnice a jmenoval se Štěpán. Byl dlaždičem, ale chodil také pracovat do lomu v horách. Měl jediný sen, udělat silnici, která by vedla z vesnice. Chtěl ji vést právě zde přes severní průsmyk.

Považovali ho za šílence, ale protože byl jinak neškodný, měl svobodu bláznů. Lámal kámen a se svým koníkem ho vozil do vesnice. Část nákladu prodal na stavbu a část odvezl na svoji silnici. Zpočátku byli obyvatelé vesnice nadšeni. Vydláždil náves. Spojil hospodu se starým mlýnem, takže mlynář mohl do hospody v lakýrkách. Pak udělal silnici od hasičské zbrojnice k rybníku, tím se zlepšila práce hasičského sboru. Když však silnice začala stoupat pomalu vzhůru, zavolali si Štěpána na obec, aby to vysvětlil.

Štěpán se jim svěřil se svým snem. Starosta mu pak jasně vysvětlil, že v zájmu obrany vesnice je, aby taková silnice nebyla. Štěpán se sice bránil tím, že i kdyby žil tři sta let, silnici by nedokončil až k severnímu průsmyku a pak, že na takové silnici není přece nic špatného, a že bude i něčím užitečnou pro obyvatele vesnice. Řekli mu, že o tom, co je dobré pro obyvatele vesnice, rozhodují jiní a on aby si hleděl svého. On ještě namítl, že je to jeho povolání - stavět silnice. S tím se rozešli.

Jednou jsem ho potkal, jak veze se svým koníkem náklad. Bylo už k večeru a tak jsme se dali do řeči. Vyprávěl mi o tom, že za severním průsmykem je veliký horský hotel. A k němu že vedou tři silnice. Když se jede po silnici, která vede dále na sever, dojde se do velkého města. Je tam vše, co je ve velkoměstě. Kina, divadla, fotbalový stadion, katedrála, galerie, ale i bordely, blázince, vězení, zkrátka vše. Nalezneš tam lásku i nenávisť, dobro i zlo. Nalezneš tam život. Půjdeš-li na západ, silnice bude klesat, až dojdeš k moři. Budeš-li po ní pokračovat, objevíš přístav, z něhož odplouvají lodě až do Brazílie. A půjdeš-li na jihovýchod, dostaneš se do hor, které jsou o mnoho vyšší než kopce okolo nás.

Nerozuměl jsem Štěpánovi. Je mi tu dobře. Mám svůj dům, svou ženu, děti. Proč bych měl chodit do světa? A proč by měl nějaký cizinec chodit k nám? Štěpán se jen usmál a řekl: „Protože pak bude život bohatší. Bohatší, i když jen o málo, bude život těch, co žijí ve městě i náš tady, když se objeví nějaký cizinec. Měl jsem Štěpána za podivína, a tak jsem ho opustil a popřál mu dobrou noc.“

Uběhl nějaký čas. Štěpán dál stavěl silnici, kterou nemohl dokončit. Říkal o ní, že je to stavba pro několik generací. Nic ho nemohlo odradit. A jak stavba rostla, rostl i hněv vesničanů.

Mínulý týden zastavili jeho koníka, Štěpánovi poručili slézt z vozu a pak ho ukamenovali. Ne, na tom není nic divného. Takové věci se stávaly u nás ve vesnici. To se vždycky seběhla vesnice a všichni jako jeden muž vyjádřili svou vůli. Byl jsem tam také. Nechtěl jsem Štěpánovi ublížit, a tak abych se tomu vyhnul, jsem jim hlídal kabáty. Pohřbili ho hned vedle jeho silnice. V noci jsem nemohl usnout. K ránu se mi zjevil a řekl: „Pavle, jdi přes severní průsmyk až k hotelu a pak jdi dál až do města, a tam pověz, že silnici musí postavit oni k nám, protože tato vesnice je tou druhou částí světa a nebude pokoje na zemi, dokud svět nebude spojen do jediného celku. Jdi, pověz jim to.“

Od toho okamžiku bylo ve vesnici k zalknutí. Nedalo se tam dýchat. A tak jsem opustil rodinu a vydal se do hor. Už brzy budu v severním průsmyku.

(Bory, samovazba, červenec 1979)

Aleš Březina

Z knihy *Řetěz bláznů*, která vyšla vloni v nakladatelství Eman.

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky
50 Rideau Terrace, Ottawa, Ontario K1M 2A1
Kanada
001613 7494442

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Ottawe

želá redakcii, ako aj čitateľom Satellite 1-416

prijemné a pokojné prežitie vianočných sviatkov

a v Novom roku 2014 veľa zdravia,

šťastia a úspechov nielen v pracovnom

ale i v súkromnom živote.

THE PRAGUE RESTAURANT
presents
THE BIGGEST PARTY OF THE YEAR
2014
a special night you will not forget
TUESDAY DECEMBER 31ST
ALL YOU CAN EAT "INTERNATIONAL BUFFET"

MIDNIGHT'S CHAMPAGNE TOAST AND FIREWORKS AND
MUCH MORE
LIVE MUSIC (MILO HULKA) & DISCO

RESERVATIONS: 416-289-0283;
e-mail: theboss@praguerestaurant.com
DOORS OPEN AT 7:00PM
CAD 59,-

Sokol Toronto Vás srdečně zve na tradiční Sokolské Šibřinky ráz

"MARDI GRAS"

V sobotu 25. ledna 2014 v 19.00 hodin

ve společenské hale sv. Václava 496 Gladstone Avenue, Toronto

K tanci a poslechu hraje Trio Dušana Drobného
Možnost zakoupení večere;

Vstupné: \$25.00, \$20.00 v masce, \$15 studenti, 10.00 v masce
Ceny za nejlepší masky! 50/50 tombola

SOKOL TORONTO

Srdečně zve všechny děti na tradiční

DĚTSKÉ ŠIBŘINKY - „MAŠKARNÍ ODPOLEDNE“

Neděle 9. Února 2014 Od 14.00 do 16.30 (2.00 PM do 4.30 PM)

HALA KOSTELA SV. VÁCLAVA 496 GLADSTONE AVENUE TORONTO

Vstupné \$ 5.00 včetně občerstvení pro děti

Odpoledne plné her a pěkné zábavy pod vedením sokolských cvičitelů.

Informace: Marie Crháková 416 242-5914, Email: mariecrhak@yahoo.ca

Camino de Santiago

Ráda chodím. Miluji dlouhé procházky. Mám ráda přírodu. Zajímám se o historii. Nejsem ateista. To byly důvody, proč jsem se vydala na 820 km dlouhou středověkou poutní cestu, známá také jako *Camino Frances*, severním Španělskem. Ze St. Jean Pied de Port (Francie) přes Pyreneje - Roncesvalles - do Španělska až do Santiagu de Compostela, provincie Galicia. Jestli někdo z vás viděl film *The Way* s Martinem Sheenem v hlavní roli, pojednávající právě o této *procházce*, bude vám možná připadat toto putování jako velmi romantická záležitost. Ve filmu ale není zmínka o namožených svalech, puchýřích na nohách, otlačích, vyvrnutých kotnících a dalšímu nepohodlí. Plus batoh na zádech a dále i přespávání v ubytovnách s třeba i dvaceti dalšími poutníky ve stejné místnosti, při čemž časté noční přirozené tělesné zvuky nepřinášely klidný spánek. Na všechny ty bolesti i ten narušovaný noční klid si ale jeden za nedlouho zvykne, je to totiž neodmyslitelná součást Camina, patří to k tomu. Výjimky však existují a ne všichni, kdo Cestu začali, ji dokončili. Ano, bylo to náročné, jak fyzicky tak i psychicky, šla jsem stále pěšky a stále s batohem, žádné *ulevňování* nebylo (žádné taxi či autobusy, doprava batohu z místa na místo), dvakrát jsem chtěla už skončit, ale neskončila jsem. Když jsem po třicetipěti dnech ke katedrále v Santiagu došla a moji Compostela dostala, (doklad, že jsem putovala), byla jsem velmi šťastná a potěšena, že jsem to zkrátka zmákla!!!

Proč jsem se na tuto nelehkou, ale jak se ukázalo nezapomenutelnou pouť vydala, jsem naznačila již v úvodu. Už pár let jsem o ní přemýšlela, až letos tedy přišel ten čas. Přechetla jsem si několik knížek napsaných lidmi, kteří Camino šli, abych byla trochu připravená na to, co mne čeká. Několik výstupů, stejně tak sestupů, horská údolí, řeky, pláně, pole, několik větších měst, hlavně malé vesničky, počasí podle toho jak se *matka příroda* vyspí a dlouhé štrece solitude, tudy vedla *Cesta*. Měla jsem u sebe průvodce s mapou na každý den, ubytovny (albergues), fontány s vodou, bary pro občerstvení byly vyznačeny na mapě podél cesty, stejně tak přesné naměřené vzdálenosti z jedné vesnice do druhé, plus ještě další potřebné informace i historické náčrty, kudy se prochází. Cesta byla a stále je značená žlutou vroubkovitou mušlí a šipkou. Z Paříže, kam jsem přiletěla z Toronta, jsem se vydala vlakem do St. Jean Pied de Port, výchozího bodu mého putování. Vybrala jsem si pro začátek toto klasické Camino, existují totiž ještě další, celkem asi dvanáct, začínajících v různých místech Francie, Španělska a Portugalska, ale všechny vedou do Santiagu. Proto ta vroubkovitá mušle s vroubký sbíhajícími se do jednoho bodu. Existují tisíce dlouhých procházek, ale jenom Camino dosáhlo světového uznání pro svůj historický a spirituální význam a to přináší s sebou i stále větší počet poutníků, kteří si přejí zážitky fyzickou i spirituální obnovu. Proč právě Camino de Santiago? Tady, podle legendy, v katedrále leží ostatky sv. Jakuba, jednoho z apoštolů Ježíše, který za nějakých pár let po jeho ukřižování, připlul do Galicie. Zde se svými následníky začali hlásat pohanův křesťanství. Jeho mise však nebyla úspěšná a když se vrátil do Jeruzaléma, byla mu Herodem Agrippou sřazena hlava. To se stal rok 44 našeho letopočtu.

Po jeho mučednické smrti jeho stoupenci převezli jeho tělo zpátky do Galicie, tenkrát to byl *konec světa - Finis Terre*. Zde však narazili na legendární královnu Lupu, která jim chtěla pohřbení Sv. Jakuba překažit a je zničit. Ve snaze uniknout plánům této nepřátelsky nakloněné královně a hledat cestu ke svobodě, překročili most přes řeku Tambre, který ihned po jejich přechodu zkolaboval. Libredon, dnešní Santiago, nebyl daleko a tak zde byly ostatky Sv. Jakuba uloženy k odpočinku. V roce 813 pastýř následoval „jasné světlo“ nebo hvězdu, které ho přivedlo k místu, kde byla evidence římského hřbitova. Zde byla objevena hrobka a bylo potvrzeno, že je to hrob Sv. Jakuba. Tento náález dále podnětl k opětovnému vzkříšení legendy o tomto apoštolu a k jeho zásluhám se přičítá i konečné vítězství Španělů nad roztahovačnými Maury ve 13. století. Sv. Jakub se pak stal patronem Španělska. Zmínka o první poutnické cestě je z roku 950, kdy sám biskup Goteskalovi j podstoupil. Od té doby tisíce a tisíce poutníků vází tuto cestu. V dnešní době, kdy máme dobré boty, oblečení, jídlo i spání podél cesty, je definitivně tato pouť nesrovnatelně snadnější, než jak to bylo dříve. Kolikrát mě až zamrazilo, když jsem si uvědomila, že kráčí cestou, kudy vedly kroky lidí v dávné minulosti. Rozhodnout se tenkrát pro tuto cestu, kdy byli pěší odkázáni jen na milodary jídla, sandály, peleríny, spání na zemi nebo na slámě někde ve stájích, tito lidé museli mít silnou víru a přesvědčení v sobě, proto tuto strastiplnou cestu mohli podstoupit. Hodně jich nedorazilo do cíle, a ještě více jich nepřišlo pak ani zpátky. V každém městečku, městě, či vesnici, kudy jsem šla, byla vždy zmínka o nemocnicích a někde jich bylo třeba v jednom místě až pět. A nebyly to malé budovy, z některých jsou dnes udělané velké pětihvězdičkové hotely. Vůbec se nedivím, ti chudáci si potřebovali trochu odpočinku, ošetřit svoje zkrvavené nohy, najíst se, nabrat sílu a vydat se dál. (Dnes na místo nemocnic jsou pro moderní poutníky rozestaty cestou lékárny s plnou škálou léčiv, mastiček a dalších pomůcek na bolavá těla a nohy).

Rostoucí poutnická vášeň dala podnět i k rozvíjení se okolních osad, měst, mostů, staveb klášterů, kostelů, kaplí a katedrál. Nebylo dědiny, kde by nebyl kostel nebo aspoň malá kaple. Někdy jsme měli stěštlí, kostelík byl otevřen a nebo dokonce i mše se sloužila a nám, poutníkům, se dostalo požehnání.

Zajímá-li vás to, podívejte se na mapu, těch 820 km vedlo severním Španělskem přes hory a doly a když pro nic

jiného, tak jen pro tu krásnou, malebnou a rozmanitou přírodu to stojí za to, si na tuto dlouhou procházku vyjít! Převážně jsem šlapala přes malé středověké vesnice, často napůl rozpadlé, někdy třeba s jedním obyvatelem. Ano, někdy jsem si připadala, že procházím vesnicí duchů. Nikde nikdo, vše čisté, upravené, dlážděné ulice, kamenné domy, stále ještě květiny v oknech, ale žádní lidé! Prý už odjeli, byla nejčastější odpověď lokálních, přijíždějích jen na léto.

Často jsem šla kilometry a kilometry mezi poli, teď už zoránými, jen ptáci mi byli společníci a poslouchala jsem hudbu přírody. Byly tu ale také větší města jako Pamplona, Burgos, Leon a další menší s historickými středy, které stály za návštěvu a prozkoumání s krásnými katedrálami v každém z nich. Města sama jsou atrakcí, jeden nemusí atrakce hledat, jen jít ulicemi a dívat se. Počasí mi na cestu přálo, zprvu to bylo pouze na tričko, sluníčko na obloze, jen občas drobný déšť, raní mlhy. Poslední týden, to už v Galicii, silně pršelo, přidalo to cestě na dobrodružnosti. Mapa vedla z velké většiny jen po přírodních cestách i stezkách, když to bylo nevyhnutelné, tak někdy se šlapalo i po asfaltu.

Poutnictví zřejmě přináší dobrý zdroj obživy lokálním obyvatelům, protože o bary, restaurace, občůdky, ubytovny kolem cesty není nouze, až na výjimky, kdy dlouhé kilometry není nic a tak vodu i potravu bylo nutné si vzít sebou. Domácí jsou k poutníkům vstřícní, párkrát se mi stalo, že jsem dostala *na cestu* pár jabek nebo žemle i druhma pít se kolikrát objevilo. A nebo to bylo *donativo* (tzn. trochu mi zaplat). Zatěžkávací zkouškou pro většinu z nás byl první den, přechod z Francie do Španělska, z 170 metrů nad mořem to vyšlápnot nahoru do 1450 metrů. Byl to zážitek, ale pak ještě dolů, pořádný sešup, ještě, že jsem si koupila *do výbavy* dvě hole! Ta námaha za to ale stála, slunce svítlo a rozhled byl uchvacující. Po sestupu, můj první *albergue*! Jen jsem se vysprchovala, najedla v lokální restauraci - Menu pro poutníky - a v půl deváté už jsem spala. A to nejen já, ale všichni kolem mne. Řekla bych, že ten první týden, než si do nohy uvykly, byl nejtěžší. Ubytovny jsou většinou moderní - postele nad sebou, horká voda, společné koupelny, kuchyňky, pračka, sušárna (důležitá v době deště!), internet.

Sice občas to někde zaskřípe, ale s tím se musí počítat. Platí zde pravidlo, že poutník zde může přespát jen jednu noc a ráno v osm už musí být všichni z budovy venku. Otevírá se znova až ve tři odpoledne. Počet postelí je v každém *albergue* jiný, takže se také může stát, že jeden přijde k ubytovně a uvítá ho cedule: *Plno!* Nezbyvá, než jít do jiné, někdy třeba i dalších pár kilometrů. Stalo se mi to jenom jednou, že jsem musela šlapat o kus dál. V době prázdnin, kdy je na cestě nejvíce poutníků-turistů, to prý jsou úplně závody, aby jeden dostal postel!

Měla jsem jeden den volno, ale bylo to vynucené tak nějak okolnostmi. Jeden den totiž pořádně pršelo. Měla jsem na sobě sice kvalitní Gortex, včetně pohor, ale málo platné, do albergue v Astorga jsem přišla promočená na kůži. I spacák byl mokrá. A to nejen já. Takže nastalo velké hromadné sušení a tenhle den zůstane v mě paměti jako jeden z těch nejpříjemnějších. Sušili jsme všichni něco, půjčovali jsme si navzájem suché oblečení, seděli jsme kolem velkého krbu, vařila se společná večeře - ten kdo měl suché oblečení došel koupit zásoby - vypilo se několik lahvi vína, povídalo se do noci. Neznali jsme se a přesto panovala mezi námi velká solidarita, porozumění a hodné jsme se nasmáli. Druhý den naše oblečení bylo ještě zavlhle a tak několik z nás jsme zůstali v tomto zajímavém městě o den déle a měli tak příležitost si ho prohlédnout a ochutnat zdejší čokoládu, která má být jednou z nejlepších na světě, že by?

Tady, právě v honbě za čokoládou, jsem si vyvrkla kotník a s bolavým jsem pak šla dál. Elastické obinadlo a Advil hodně pomohly. Toto městečko leží v horské oblasti, kde můžeme ještě spatřit zbytky *Maragato kultury*, hlavně v pestrých oděvech a v jídle. Když tedy byl čas, tak jsme s moji francouzskou kamarádkou zašly na oběd ochutnat to, o čem celé město si povídá. Velmi stylová španělská restaurace, přinesli nám plný talíř různého masa a trochu zeleniny, takže jsme se s radostí pustily do jídla: Ona maso,

já to zelí, které bylo velmi zvláštní chutě. Na závěr jsme dostaly gratis bylinkový horký likér, inu, ten určitě spálil všechny bacily v těle! Rozradostněny jsme se pak vydaly na toulku městem. Ještě jednou jsem směla ochutnat lokální specialitu a sice v Galicii chobotnici, španělský *pulpa*. Obsluhující ji přinesla na kousky nakrájenou na talíři, očesnekovanou, koukám na to, tuhle oko, tuhle další, oči jsem odkrojila, zbytek snědla. Za nedlouho jsem byla v jiném městečku a na náměstí velký stánek, kde se prodávala *pulpa*, oblišený, ale ne laciný pokrm Španělů. Dlouhá fronta, lidí přibývalo. Kouknu na to, chobotnice byly v kádi, prodávající ji vytáhl, pak nůžkami rozstříhal na malé kousky, okořenil a podával čekajícím v řadě. No tak na tohle já stát frontu nebudu, jednou jsem ochutnala, to už stačilo! Ty oči mi nějak vadily, haha! Je dobře umět aspoň trochu španělsky, s angličtinou se dojde daleko, ale ne nejdál, pokud jeden nenarazí na anglicky mluvící jednotlivce. Koho jsem potkala cestou, tak nejvíce to byli Španělé a ti většinou anglicky nemluví - proč by taky? - jsou ve vlastní zemi. Je zde ale i dost Američanů, také Kanaďanů, Australanů, hodně Evropanů, ale i Japonci a překvapivě dost lidí ze Severní Koreje. Češtinu jsem nikdy nezaslechla. Moje francouzská kamarádka znala jen pár slov anglicky, já málo španělsky, dorozumívání nebylo snadné, ale možná, právě proto jsme se spolu hodně nasmály. Když jsme se loučily v Santiagu, slz bylo plno.

Na tuto pouť jsem se vydala tak jako většina sama. Myslím si, že je to tak nutné, protože jedním z důvodů této cesty, je odlehčit si svoji mysl od vedlejších vlivů a otevřít dveře k sobě samému, objevit svobodu být sám sebou. Jedině tak jsme pak schopni přijímat do své duše a mysli poselství, která k nám přichází. Každý z nás má jiné psychologické, spirituální i emocionální potřeby. Tím, že uvolníme naši vnitřní blokádu, naše pravé JÁ vyjde ven. V konverzaci s přáteli poutníky nejčastější otázkou byla: „Proč jsi se vydal na tuto cestu? Jaké pohnutky?“ Odpovědi nebyly jednoznačné. Pro mnohé to byla celkem laciná, příjemná dovolená, cesta za zdravím. Pro druhé - vyčistit si hlavu, ujasnit si myšlenky, najít případné odpovědi k otázkám, jakou životní cestu si zvolit nebo jak dožít svůj život? Pro ty další a nebylo jich málo - práva pouť s díkůvzdáním za uzdravení a nebo prosba o uzdravení. V posledních pár týdnech našeho putování se začalo mluvit o tom, co pro nás *Cesta* znamenala, jaký vliv na nás má/měla, změnilo se něco v našem myšlení, v nás?

Odhodili jsme stranou starou zakořeněnou „pravdu“, abychom mohli přijmout nově a vyšší perspektivy? Změnil se náš názor na život, na jeho podstatu, naše priority, změnili jsme se my? Odpovědi na všechny tyto otázky se časem objeví, pokud se ještě neobjevily, myslím si, ale jedna věc, o které všichni mluvili, byla pokora, skromnost, porozumění, tolerance, všechny tyto lidské vlastnosti, které v normálním našem životě nejsou již skoro viditelné a tak doufejme jen, že se opět pevně zakoření mezi nás žijící. Nikdo jsme nevynechal návštěvu katedrály v Santiagu - zúčastnit se mše a poděkovat za bezpečné dokončení naší poutě.

Závěrem - ano, byla to zajímavá a nezapomenutelná nová zkušenost, ale co dalo *Cestě* té jedinečnosti, byli ti lidé, které jsem cestou potkávala a s některými se pak i více sblížila. Ti byli tou řešínkou na durtu, ti udělali moje *Camino* speciálním. Na další *Cestu* se opět vydám, nevím, jestli tato bude stejná a nebo jiná, ale mám teď silnou motivaci se učit dál španělsky a víru, že uvidím opět svoje nové *Camino* poutě!

Nad'a Humlová, říjen 2013

U Kolovratů

Jsmo v Rychnově nad Kněžnou a konkrétně se nacházíme na čtvercovém nádvoří zámku. Zámek s průčelím kostela Nejsvětější Trojice patří mezi největší a nejkrásnější barokní celky v Čechách. Za vznikem nebyvalé krásy je podepsán Jan Blažej Santini a samozřejmě rod Kolovratů. Kromě vlastního zámku si lze prohlédnout i kapli Pražského jezulátka a kapli Loretánskou. Raritu představuje věžní zvon „Kryštof“ který je třetím největším zvonom v Čechách.

Zámku ve 13. století předcházela hrad a ten byl v 16. století nahrazen renesančním zámkem. Ve století dalším už zde Kolovratové budují barokní budovu, kterou nedobrovolně opouštějí jen v době druhé světové války a pak znovu po roce 1948. Nikdy nepřestali být jedinými historickými majiteli. Po sametové revoluci se Kolovratové vrací z emigrace a žádají v restituci o navrácení rodového majetku. Od roku 1999 je jediným majitelem panství hrabě Jan Kolovrat Krakovský.

KOLOVRATSKÝ ZÁMEK

FOTO: J. FAJEJTOVÁ

Dnes ale máme smůlu, pana hraběte neuvidíme, není doma, jel prý do Opočna něco zkontrolovat kolem svého rybníkářství, které v Opočnu sídlí. Každopádně ryby a rybí výrobky označené ochrannou známkou „Ryby z podhůří Orlických hor“ jsou z hraběcích rybníků a vyvážejí se i do Evropy. A že se pan hrabě v téhle věci vyzná, je víc než jisté. Má vystudovanou odbornou rybářskou školu a mnoho roků vedl v Rakousku pstruhařství svého otce.

Interiéry zámku jsou impozantní, zařízené stylovým dobovým nábytkem a doplněné tehdy používanými předměty jak praktickými tak okrasnými. Zámecká galerie nabízí prohlídku špičkových českých i světových mistrů od poloviny 15. století. Převládají portréty a zátiší, pak následují motivy krajinné. Určitým štěstím pro zachování malířských děl a vlastně i zámku samotného byla skutečnost, že část zámku po válce sloužila jako obrazová galerie. Rodová Kolovratská obrazárna představuje dokonale zachovalý charakter zámeckých obrazů. V Čechách je čtvrtou nejvýznamnější. Další zámeckou sbírkou představují střelné zbraně ze století osmnáctého.

První patro zámku vám předvede stavební raritu, nazývanou „Piano nobile“, což značí reprezentační pokoje poskládané za sebou do průhledové enfilády. Když bych tuto zvláštnost nějak přiblížila, tak jsou to pokoje, kdy z jednoho se automaticky přechází do dalšího, aniž by byly mezi sebou jakkoli uzavřené. Enfiláda zde dokonale využila jednu stranu mohutného čtvercového půdorysu vlastního zámku a představuje ve své délce plných osmdesát metrů, což je snad nejdelší průhledová chodba na českých zámcích.

Pořád máme smůlu, je už pozdní odpoledne, ale pan hrabě ještě není doma, ještě je v práci. Dozvídáme se, že teď už není v Opočnu, ale kdesi mezi Deštnou, Zdobnicí, Říčkami a Orlickým Záhořím což znamená, že kontroluje práce ve svých lesích, které se v těchto místech rozkládají a nejsou to lesy jen tak ledajaké. Mají v sobě i zajímavé přírodní rezervace jako třeba Komáří vrch. A domů ještě hned tak nepojede, musí ještě zařídit cosi ve Zdobnici, kde se prodává čerstvá zvěřina z jeho lesů. O panu hraběti se říká, že je docela vášnivý nimrod, zda je to pravda nevíme,

EXPOZICE ZÁMKU

FOTO: KOLOVRAT.COM

zdá se, že stále jen pracuje a pracuje a že nemá žádný čas si na nějakého jelena či divočka vystřelit.

Uvnitř zámku obdivujeme dokonalost lustrů - Kolovratové měli kdysi svoje sklárny a tak k těhle podstropní svítící bezchybné dokonalosti měli hodně blízko. Také porcelánové jídelní soubory září nádherou. Jídelní starobylý soubor nainstalovaný v obrovské jídelně představuje pět set osmdesát osm jednotlivých kusů - Kolovratové si ho objednali dle vlastních návrhů kdysi dávno až v Paříži a zajímavostí je to, že i dnes je pařížská porcelánka schopná dohotovit jakýkoli z kusů v případě, že se některý poničí.

Z okna zámecké chodby teď můžeme zahlédnout zámeckou paní, hraběnkou Andreu. Je v družném rozhovoru s místním kastelánem, s kterým všechny prohlídky a doprovodný proslov vymýšlí, upravuje a také občas sama návštěvníky provádí. Určitě se v zámeckém životě moc nenudí, jde z práce do práce a to ji ještě čeká naplánovat a pak zrealizovat adventní trhy a po nich posezónní úklid celého zámku. Paní Andrea je z Vídně a civilní povolání lékařky už se svým příchodem do Rychnova nevykonává. Přesto se i zde věnuje řadě dobročinných aktivit především s orientací na hendikepované osoby.

Kromě vlastní nesmírně hodnotné zámecké obrazárny je v objektu umístěná i muzeum města a Orlická galerie, která nabízí prohlídku význačných českých malířů, kteří se Orlickými horami právem nechali unést ve své tvorbě a tak zde nalezneme díla Sedláčka, Švabinského, Trampoty, Zrzavého, Slavička, Špály, Holého, Rabase a mnoha dalších.

Teď už z oken ochozu zámeckou paní na nádvoří vidět není. Asi už odešla do jejich třípokojového bytu umístěného v hospodářské části zámku, protože se také přiblížil čas, kdy se domů vrací jejich dvě děti ze základní školy v Rychnově. Zdá se, že je to „taková normální šlechtická rodinka“ a to se mi na nich líbí. A dělb práce mají dokonale, pan hrabě rybníky a lesy, paní hraběnka pění o zámek.

Tak už jen pár zcela posledních informací. Ve znaku mají Kolovratové červenou stříbrnou orlici a rodové heslo zní „Věrně a stále.“ Jejich zámek vytváří dokonale dominantu celému městu a kdysi si pro své skvostné a nepřehlédnutelné panorama vysloužil i označení „Rychnovské Hradčany.“

Jana Fajejtová - Praha

STRICTLY BULK

The Bulk Food Emporium
“Because You Don't Eat Packaging”

924 Bloor St. W.
(1 West of Ossington)
416-533-3242

2389 Bloor St. W.
(1 East of Jane)
416-766-3319

638 Danforth Ave.
(at Pape)
416-466-6849

Vše, co měla *Babička* Boženy Němcové
Magdalena Novotná ve špajzu, to naleznete u nás v obchodě:
hrozinky i rozinky, oříšky i oříšky, mandle i buráky,
křížaly i sušené meruňky a brusinky.
Navíc zásoby čokolády, medu a jiných sladkostí.

SUNNY SHORE'S DENTAL

Dr. J. Zdena Legner

přeje čtenářům Satellitu
příjemné prožití svátku
a hodně zdravých úsměvů
do roku 2014

Dental Office
905-274-0442

714 Lakeshore Rd. E.
Mississauga (at Cawthra)

Vánoce u nás, na vsi

Psát o vánočních zvycích té které země je skoro ztráta času. V dnešní době internetu není problém nahlédnout do pohádkových vánočních oslav kdekoliv na světě. Přesto jsou Vánoce a adventní čas tím nejkrásnějším obdobím asi každého z nás. Pohled na vánoční stromek nikdy neomrzí a dívat se, jak dětem svítí oči a na tváři mají úsměv od ucha k uchu, je prostě k nezaplacení.

Podle mě, nejkrásnější vánoční atmosféra není ve velkých městech, kde se všichni předhánějí ve zdobení obřích vánočních stromů, kde se ze všech koutů nese vánoční hudba a obchodníci lákají na ty nejkrásnější vánoční dárky právě od nich. Malé děti jsou z toho určitě jako u vytržení, dospělí podléhají davovému šilenství, aby na nic nezapomněli, což se jim většinou stejně nepovede. Podle mě je stejně ta nejkrásnější vánoční atmosféra u nás, na vesnici, kde uprostřed návsi stojí

vánoční strom a pár hvězdiček nebo zvonečků zdobí veřejné prostranství. Za to se dodržují zvyky, které stále ještě přetrvávají a vánoční čas si bez nich nedovedeme ani představit.

Adventní období začíná vánoční výzdobou, jejímž základem jsou adventní věnečky se čtyřmi svíčkami, které se postupně zapalují. A když zhasne poslední svíčka, tak už tu jsou vytoužené Vánoce! V obcích se na první adventní neděli rozsvěčují vánoční stromy, a to je příležitost pro přátelské setkání obyvatel. I v naší obci už několik let začínáme advent slavnostním rozsvícením vánočního stromu, který je mimochodem nádherný, a hlavně živý. Program je již tradiční. Návštěvníci mají za úkol si donést zvonečky a celý program začíná cinkáním na strom, aby se jakýmsi kouzlem rozsvítil a zazářil v celé své kráse. Děti si připraví vánoční básničky, písničky, hrají se koledy na flétnu či trubku. Pro všechny je připraven svařák, pro děti čaj. Všude voní skořice, citrón a vanilka a nálada je sváteční.

Dalším předvánočním zvykem je příjezd Mikuláše s anděly a také s čerty. To je jedna z nejstarších oblíbených tradic, a my jsme si ji trochu upravili, spíš by se dalo říct, vylepšili. Mikuláš navštěvuje rodiny s dětmi a rozdává jim dárky. Čerti občas chtějí některé zlobivé děti strčit do pytle, ale zatím se jim to ještě nepodařilo. Děti si připravují básničky a písničky a andělé jim za odměnu rozdávají drobné dárky.

Naše vesnička je opravdu hodně malá, dětí je tu málo, a tak Mikuláš s anděly a čerty nakouknou do každého domu, kde se svítí. Popřejí všem krásné Vánoce, hodně

štěstí a zdraví do nového roku a každé rodině předají přáníčko, které nakreslily děti v knihovně. Je to krásný zvyk a obyvatelé naší vsky si bez něj „Čertovské zvonění“ už ani nedovedou představit.

Poslední tradiční akcí knihovny a zároveň celého roku je před Vánoci vánoční besídka pro děti a rodiče. Je to jedna z nekrásnějších akcí, na kterou se všichni těší. Děti si samy na vánoční stůl vyrobí dekorace z přírodních materiálů, nechybí vánoční stromeček a spousta dobrot. Maminky přinesou vánoční cukroví, na stole nechybí jablka, ořechy a také křížaly. Děti si připravují program a společně si mohou hrát různé společenské hry. Domů se všichni rozcházejí dobře naladěni, děti odchází s drobnými dárky a natěšené, protože vánoční besídka znamená, že Ježíšek už za týden přijde k nim domů a jistě jim také donese nějaké dárky!

A já jsem také spokojená. Mám radost, že se nás u kulatého stolu sešlo hodně a společně jsme prožili sváteční odpoledne. Už se těším, až se s dětmi po Vánocích uvidíme v knihovně a budou mi vyprávět, jak prožili vánoční svátky, jaké dostaly dárky... a společně začneme nanovo...

Dagmar Honsnejmanová

Knihovna U Mokřinky Mokré, Česká republika
www.obecmokre.cz/knihovna

Cokoliv nám život dal, někdo to už zfilmoval

Kamarád z Brna si stáhl film *Fargo*, který jsem onehdy vychvaloval a teď jsem kapku napjatý - co tomu říkne, pokud vůbec něco napíše.

Příznávám, že mne těší, když se někdo zajímá o to co mě zajímá, a filmy jsou mojí zálibou od doby, co jsem začal chodit do kina jako rozjívený kluk. Chodili jsme do kina a tlachali jsme o filmech jakoby to byl nějaký paralelní život, do kterého prostřednictvím stříbrného plátna může člověk nahlížet; vzpomíná si ještě někdo na velkoofilm *Svět ticha* natočený oceánografem Jacques-Yves Cocteauem, což byl první širokoúhlý film co jsem viděl, který nás suchozemce zatáhl pod hladinu mořskou mezi potápěče, ryby a mořskou havět?

V půli osmdesátých let jsme koupili video přehrávač a začala moje sběratelská záliba - vlastnit filmy, tedy výtečné filmy dle mého vkusu a chuti, takže jsme mohli reprizovat dle chutí a ne podle programu kina či televize.

Od půlky osmdesátých let a video záznamu na pásku pokročila technologie milovými skoky přes daleko lacinější disky DVD a o dekádu později stahování filmů z internetu do paměti externího terabyte disku.

Ze světové produkce kolem se rok co rok vyrýsuje tučet skvostů a tak moje sbírka roste; a místo na terabytevém disku; dvouhodinový film je obvykle gigabyte paměti, a terabyte je tisíc gigabytů, takže můj terabyte disk unese tisíc mých oblíbených filmů, které zvu skvosty.

Omlouvám se za ten kostrbatý úvod, ale abych objasnil svou nejnovější zálibu, přímo vášnivě sběratelství, musím ještě popsat jak do sbírky přidávám přírůstky, rozuměj mé skvosty: přírůstky jsou trojho druhu: první způsob je z úst mých přátel, kteří nějaký film vělebi a

chválí, že získají můj zájem a moje mistrová Eva film stáhne, podívám se, a tento projde mým sitem požadavků na skvostný film a zařadím jej do své filmotéky; dále čtu týdenní recenze na nové filmy a někdy chválá je dost silně, aby Eva film stáhla a já mu věnoval pozornost a možná i místo ve své sbírce. Třetí zdroj přírůstku je každoroční oscarovska nominace nejlepších filmů, z nichž některé jsou podle mého vkusu vskutku nejlepší za předchozí rok a jiné nikoliv a pak spílám oscarovské výběrové komisi, že se spletli.

Internet je zlidovělá moudrost. a mám větší víru v moudrost nezávislého davu, než moudrost expertů, což teď nemíním dokazovat, tedy moudrost internetového davu špatné filmy eliminuje; nikdo špatný film na internet neumístí; za druhé nepřilší dobrý film je snad k nalezení, ale stahování může trvat dlouhé hodiny. Dostupnost filmu je určitým filtrem oddělování plev od zrna a špatné filmy se vytrácejí samospádem. Jak už jsem napsal - sbírám filmy skoro 30 let. Nedávno jsem začal svou sbírku rozšiřovat českými dabovanými filmy; k tomu mne navedla přítelkyně Věrka z Toronta, která nás před pár lety upozornila na výtečný film *Letec* a trvalo chvíli, než jsem spojil název *Letec* s proslulým oscarovským filmem *Aviator* natočený roku 2004, což je biografie leteckého fanatika Howarda Hughese, génia a exota zároveň, ztvárněného ve filmu výtečným Leonardem DiCaprio. Český dabing Aviatora je výtečný a repríza filmu v češtině byla opakovaně požitka. Výtečná story, prošípaná pikantností géniova života v náručí nesčetných holywoodských krásavic.

A vznikla nová záliba, stahovat dabované filmy, abych o nich mohl debatovat s našimi českými fanoušky

stříbrného plátna.

Vzpomínám si jak Frigo, kamarád z Ostravy mne upozornil na skvostný film *Pravidla moštárny* (*Cider house rules*, 1999) a pozoruhodná story začínající v sirotčinci a končící tamtéž, je divácká pochoutka.

Víc jak rok probírám svou masivní sbírku filmu v angličtině a Eva trpělivě prohledává a stahuje filmy, které mají český dabing; český dabing dělají umělci a česká řeč se kryje s mimikou a intonací anglických herců velice přesně; i překlad do češtiny je výborný.

Včera Eva stáhla film *Chyt mě, když to dokážeš* (*Catch me if you can*, 2002) další drahokam herce DiCapria; story o padělateli cenných papírů, který vodil za nos několik let agenta FBI zosobněného Tomem Hanksem a film předstihuje vrchol filmu typu *bidáci versus policajti* jako je *Den pro šakala* z roku 1973, který jsem dosud považoval za nejlepší filmové dílo vykreslující tuto urputnou honičku mezi ochráncem a narušitelem zákona.

Seniři zřídka mají nějakou novou zálibu, pokud mají nějaký trvalý zájem či zálibu vůbec. A co mne na této nové zálibě sbírat filmy v českém dabingu, kterou Eva podporuje a já využívám plnými doušky, těší nejvíc, že kdybych žil 100 let, tak mohu dolovat filmy starší a prověřené časem a zároveň sledovat filmy nové, například vybrané do oscarovské nominace filmovými odborníky z Hollywoodu.

A jakákoliv pravděpodobnost, že bych sesbíral všechno, je hromsky nepatrná a moje nová záliba má dlouhodobý výhled.

Rost'a Firla - Sudbury

Každé dobré knižní psaní najde cestu k zfilmování

V debatě mezi čtenáři a filmaři zpravidla čtenáři mají vyšší reputaci než filmaři, kteří chodí do kina. Kdokoliv řekne při náhodném setkání, že jde do knihovny, automaticky poznám, že mluví za vzděláním, zatímco návštěva kina znamená zábavu nižšího druhu, než je četba knih.

Vysvětlení této podvědomě reakce je docela prosté: lidé vymysleli zapisování před pěti tisíci lety; v antickém Řecku a Římě se rozvinula psaná literatura vážná, zábavná i lehkovážná a současně vzdělávání ve čtení a psaní dosáhlo masovosti.

Zánik římské říše uhasil literární plameny a nastoupil temný středověk čili nevzdělanost a boj o pouhou existenci až do renesance o tisíc let později a vznik knihtisku v dílně Gutenberga roku 1450. Během následující dekády vznikly desítky tiskáren knih a tisíce knihkupectví po Evropě, které zachránily literární odkaz antický a literatura explodovala silou sopy, která trvá dodnes jako páteř vzdělání a hluboké úcty ke čtenářům.

Dějiny kinematografie vzniklé na konci devatenáctého století, co groteskní zábavy na stříbrném plátně, která byla pojímána jako zábava pitvorná, odpočinková a

přes veškerou masovou oblíbenost spíše zpustlá a pomíjivá, což přetrvává dodnes, přestože od dvacátých let dvacátého století kinematografie vyzrála v umění.

V roce 2000 bylo na světě, natočeno 2000 filmů, z čehož 99% jsou díla zapomenutelná a jen dvacet má naději přetrvat dekádu a získat nesmrtelnost; souběžně v roce 2000 bylo vytištěno a vydáno skoro čtvrt miliónu knižních knih na světě z čehož taktéž 99% zmizí v propadlišti nicotnosti a jen pár tisícovek je dodnes na polici ve veřejných knihovnách, a to je fakt. Z tisíců vydaných knih se jen některé prosadí jako předloha k filmu a někdy film je zdařilejší než kniha.

Příklad budiž film *Doktor Živago*, který viděli a ocenili nesčetní diváci, ale neznám osobně nikoho, kdo by přečetl Pasternakovu knihu; film *Vojna a mír* je totéž, a ptám se, kdo přečetl Tolstého tlustospis? A do třetice kniha *Kmotr* byla slavný bestseller, ale Coppolův film natočený podle knihy se stal nejslavnějším filmem všech dob.

Včera jsem se podíval na skvostný film *Julie*, perfektní ilustrace třicátých let, ve kterém přítelkyně Julie a Lilly udržují své přátelství přes nepřízeň evropských události

této doby.. Američanka Lilly je spisovatelka a bohatá Julie jede do Vídně zachraňovat Evropu před fašismem a nacismem i komunismem za pomoci svého bohatství, které rozdává na boj proti sviňáctví všech tří totalitních zhůvěřilostí; marně Lilly varuje Julii před sebezníčením a s bezmocným steskem Lilly sleduje zmarnění své drahé přítelkyně. Film natočil v roce 1977 režisér Zinneman, známější natočením filmu *Šakal*, a obsadil do role Lilly Jane Fondaovou a Julii hraje krásná Redgrave. Náhdera.. kde kalamita je pozadí pro osudy dvou žen, které se sblížily jako děvčata a sledují osudy jedna druhé v čase historické evropské kalamity.

Ovšem přes novější zálibu ve filmech jsem čtenář víc jak 60 let a zrovna čteme *Amok*, knihu Štefana Zweiga, povídku o sběratelích; ale v této knize je největší sběratel sám Zweig - sbírá lidské příběhy.

Ale dost už o tom a na film se podívejte!

Přeji hezký den a všechno dobré.

Rost'a Firla - Sudbury

Zápisky od Pacifiku

(Prosinec 2013)

Následující řádky nelze považovat za velmi podrobné, přesné a úplné informace, ale jen sdělení mojí vlastní zkušenosti. Jak už jsem se kdysi zmínil, Američané Kanadě závidí a za vzor dávají zdravotní systém, považující jej za tzv. bezplatný. O *Medicaru*, který je už delší čas jádrem sporu a nemalých komplikací u našich jižních sousedů toho moc nevím a tak porovnání se systémem kanadským rozvádět nebudu. Zmíním se ale o tom, co z vlastní zkušenosti jsem mohl o kanadském zdravotním systému poznat.

Úvodem, že jsem z těch šťastnějších, kteří mají možnost pořídit si návštěvkou k vládnímu nemocenskému pojištění pojistku jinou, v mém případě na dentální práce a tzv. *Extensive Health Care*, tedy něco jako Dodatečnou pojistku na zdraví, částečně pokrývající léky, masáže, fyzioterapii a pod. Zde se musím zmínit o tom, že moje triple *bypass* operace nestála mě ani dolar.

Protože ale po této srdeční operaci (stejně ale i před ní) musím užívat jistě léky a protože můj chrup nemá křivku vlka nebo tygra, shledal jsem.. že pojistka, která tedy není zdaleka zadarmo, se mi a mojí ženě vcelku stále vyplatí (poplatky - výdaje).

Jak ale postižený v rámci státního pojištění, může se ocitnout v rukou odborníka a nebo podstoupit doporučené vyšetření, jakým je třeba *CT Scan* a nebo *MRI*? Může, pokud má trpělivost a dokáže se smířit s neduhem. Pokud mu naléhavost neduhu nedovolí dlouhé čekání a může si finančně dovést uspokojení vyšetření, zaplatí ne právě malou částku a dostane se mu žádaného do týdne. To, co takto zaplatí, mu ale žádná pojišťovna ani zčásti neuhradí.

Několik konkrétních údajů: Specialista na problém s kolenem nebo loktem: čekací lhůta šest měsíců a nebo týden po zaplacení nevratných 600 dolarů. Na vyšetření MRI, čekání minimálně dva měsíce a nebo jen týden, po zaplacení 900 nevratných dolarů.

Výsledek pro vyšetření křehkosti kostí mé ženy si vyžádal návštěvu odborníka, ke které ale může dojít až za pět měsíců.

Za *PSA* vyšetření prostaty třeba zaplatit 30 dolarů, pojišťovna, kterou třeba já používám, vrátí 80 procent. A mohl bych pokračovat. Běda těm, kteří si zmínění poplatků separátní pojistkou nemohou dovést!

A to je než minimální informace, minimální snad proto, že ještě nejsem z těch nešťastníků, kteří musí zdravotní kanadský systém používat mnohem častěji - a pouze *Medicare*...

K nejdnu zmíněným redukcím knihovny dostal jsem nedávno od přítele Josefa B. z Winnipegu emailem informace, které mi mohou poněkud, byť příjemně, zkomplikovat život. Došel seznam autorů a jejich děl,

kteří si lze na monitoru, v češtině, přečíst. Je to dlouhá řada, ač jsem v seznamu nenašel několik děl autorů, které bych si takto rád přečetl. Zato ale knihu Charlese Bukowského *Kapitán odešel na oběd a námořníci převzali velení*. Je to soubor autorových názorů, psaných jeho typickým, mnohdy drsným jazykem, ale k jádru nejedné věci Jeho úvahy oslovují snad každého z nás a dokonce nechybí v nich moudrost, sdělovaná právě tímto americkým chlapáčkem, který si nebere servitky před ničím, ale jeho dílo jak básnické, tak prozaické, se většinou čte s nemalým zájmem. (Pozn. redakce: Onehdy jsem v knihkupectví *Chapter* viděl žebříček knih, které se nejvíce kradou a Charles Bukowsky byl na špičce žebříčku.)

Snad jako malé odškodnění za menší i větší neduhy, které mne v těchto dnech pronásledují, stavil jsem se na jedno pivo v hostinci nedaleko. A odcházel s pocitem, že už tam víckrát snad nevročím. Proč výrobci kanadského piva nevyšlou někdy pár odborníků, aby se v Plzni poučili, jak se dobré pivo vaří! Ten rozdíl je veliký. Zde nápoj většinou bez pěny a nevalné, nijak nepoutající chuti, v Praze půllitr s bílou pěnou a každý doušek chutná jako delikatesa! Klouže hrdlem jak po másle a než se jeden naděje, půllitr je prázdný!

Dobré je, že v posledních letech se v Britské Kolumbii dají koupit piva evropská, včetně krušovického a černého Barona, ale jen v lahvičce a nebo plechovkách. Jenže zlatistý nektar od pípy, ten se nahradit nedá!

Ano, v Torontu je tomu malinko jinak s možností pochutnání si na točeném plzeňském.

Bylo tomu padesát let od zavraždění prezidenta J. F. Kennedyho. (Před lety jsem navštívil to místo, kde ke zločinu došlo, během návštěvy u přátel, kteří se do Dallasu přestěhovali).

Globe and Mail věnoval v těchto dnech události celou stranu. Součástí toho pak byla grafická statistika sdělující jak bylo několik nejznámějších amerických prezidentů v průběhu let hodnoceno, dle knih a textů v odborných časopisech. Upoutalo mne, jak těmto hodnotícím názorům je věnována pozornost v roce 2013, tedy v roce padesátého výročí té pověst USA pošramocující události.

Z dvaceti pěti možných procent dotazovaných dopadlo hodnocení takto (tedy nejvyšší 25 procent): Kennedy - 10%, F.D.Roosevelt - 5%, Truman - 1%, Reagan - 18%, Lincoln - 17%, Washington - 5%, Clinton - 4%, Obama - 7%, G.W.Bush - 1%.

Z toho ovšem není nezbytné dělat veledůležité závěry, hlavně proto, že hodnocení se značně, dle uvedených grafů, liší rok od roku, ale z důvodu omezeného místa v těchto novinách uvedl jsem jen rok 2013 s nemálo zajímavým výsledkem prvenství prezidenta R.Reagana.

Kdysi dávno jsem se dočetl, že po padesáti letech od zavraždění prezidenta Kennedyho budou zveřejněny dosud utajené informace (z těch či oněch důvodů, o nichž nemám zdání). Dojde k tomu letos, kdy těch padesát let uplynulo?

Ještě není konec roku a toto město Vancouver, kde možná leckdo by chtěl bydlet a žít (a kde pro mne se život v něm stává stále větším zklamáním, když pokročilý věk zbavil měl elánu k výslapům do okolních krásných horstev) může si do svých statistik prozatím zapsat 21 vražd a mordů, což je tedy do poloviny listopadu, v průměru dva případy za měsíc. Slušná to bilance, nazíráno myslí zločince.

Jaká je statistika téhož pro město mého narození ... Prahu? Wikipedia ví všechno a tak až tyhle Zápisky dopíšu, pokusím se informace získat. (Pozn. redakce: V roce 2011 bylo v Praze 29 vražd.)

Blíží se Vánoce a tak bude opět nejedna příležitost sledovat jak v průběhu let se smysl a průběh těchto křesťanských svátků velice proměnil. Od pohody při dobrém jídle, hojnosti pití, setkání s přáteli, návštěvy kostela a vyslechnutí moudré řeči kazatele k obchodním orgiím, profanaci koled, které do omrzení zní v nákupních střediscích dávno před Štědrým dnem, do nervozity davu nakupujících. 26. prosince budou davy levně nakupovat a pak za pár dní budou se v obchodech tlačit, aby vrátili nakoupené zbytečnosti. Blíží se ten čas, na který jsem se jako dítě a možná i jako mladík těšil, čas, kterého se dneska neděším jen proto, že jeho součástí jsou vnoučata, ale jehož proměnu přijímám se značným smutkem.

Kam asi povede ten spěch za materiálním úspěchem, bohatstvím za každou cenu, za vysokým národním produktem bez ohledu na to, co mu k výši napomáhá, kam asi? Nejsem ekonom ani učenec, jen pozorovatel dění a neignorující minulé časy (to ale nemám na mysli nešťastné dvě války dvacátého století), přesto ale si myslím, že ten čas míru, který, snad paradoxním zázrakem vlastnictví atomových arsenálů světovými mocnostmi, nedospěl k dalšímu celosvětovému konfliktu, že ten čas dosud požehnaně dlouhých let mohl se využít k vytvoření mnohem lepšího světa, než jaký máme.

Jenže člověk má od anděla velmi, velmi daleko - stejně tak od mudrce.

Vladimír Cícha - Vancouver

Slovo k pamětní desce holokaustu

Pouhých 70 let, ani ne jeden lidský věk, je tomu od oné, v životě obce nepatrné události. Jednoho lednového dne roku 1943 zmizelo devět mšenských obyvatel a už je nikdo nikdy nespatřil.

Možná to ani příliš pozornosti nevyvolalo. Oni totiž už více než dva roky předtím byli z veřejného života obce vyloučeni. Nesměli do kina, hospod ani na koupaliště, tam všude jim byl vstup zakázán. Věk dnes nemyslitelná, se tehdy stala věcí všedního

NA SNÍMKU VLEVO AUTOR VÝTVARNÉHO NÁVRHU PETR ČÍSAŘOVSKÝ A STAROSTA MŠENA PETR MACH. FOTO: ŘÍHA

dne. To ale byl začátek. Tím začala jejich cesta ponížení z občanů v osoby určené trvale k perzekuci a nakonec už jen v číslo a materiál ke spálení.

Co se to stalo? Bylo to jen vážné selhání kdysi křesťanské civilizace, nebo její definitivní debakl? Bylo to jen dočasné zatemnění osvícenských ideálů humanity a pokroku nebo odhalení jejich slabosti? Pak ovšem není záruka, že je zase neodložíme, až se to bude hodit.

Jistě řeknete: nebyla to naše věc, bylo to dílo Hitlera, nacistů a jejich pomahačů. Ano, ale že jejich oběti ze Mšena musely čekat dlouhých 70 let, než jich bude oficiálně vzpomenu, to už je naše věc a věc celé obce. Je to dluh, který splácíme až nyní.

Je to dobře, že tato pamětní deska stojí zde, před školou. Vždycky, dokud bude stát tato škola, a paní učitelka nebo pan učitel bude dětem vykládat o oné strašivé události 20. století zvané cizím slovem holocaust, přivedou je sem. Ne už nějaký Židé z učebnic dějepisu, ale rodina Ledererova, rodina Pickových, paní Steinová a pan Müller.

Jaké poučení je to ale pro nás? My musíme bojovat proti duchům temnoty, které občas zachvátí Evropu, ale byť naše boje byly sebelitější, už nikdy nesmí být vedeny proti tělu a krvi! Vnímat tuto hranici a nepřekročit ji, to ať je znakem už poučené evropské civilizace.

Nedělejme si iluze! Boj s duchy temnoty je mnohem těžší a náročnější. Občas ani nevíte, na které straně vlastně stojíte. Krom toho, každý duchovní zápas vždy jedny spojuje a jiné rozděluje. Není nic, co by spojovalo nás všechny - krom jediného: totiž že my všichni - ať chceme či nechceme - a všechno, co děláme i jak smýšlíme, tak jako na scéně, předvádíme Soudci nejvyššímu - a ten je pro nás všechny jen jeden - Adonaj echad!

Dovětek čelem k desce se jmény:

Vrátili jste se do Mšena. Sice už jen jako jména vypálená do oceli. Ale na ty, co chtěli, abyste se nevrátili, nikdo nevzpomene!

Jan Kozlík - Mšeno 3.11.2013

Předvánoční večere Nového divadla

Obvykle se koná "u Kozáků", ve společenském sálu Evanjelického kostela sv. Pavla. Letos jsme byli pozváni do nové restaurace přes ulici od bývalého torontského střediska Prague Deli. Sešlo se nás početně. Nové divadlo mělo znamenitou sezónu a bylo štědré se svými pozvánkami. Prostředí bylo příjemné, ale neměli jsme ho úplně pro sebe - během večere se sešla skupina pravidelných zákazníků.

Přišli všichni členové "vládní" koaliční pětky (v abecedním pořádku) Dáša Beláčková, Martin Bonhard, Jana Fabiánová, Ivo Mejzr a Radka Tamchynová. A přijela - až z daleké země české (ale spíš z Floridy, kde právě byla na dovolené) i velká hvězda éry Adolfa Tomana, Marie Klečková - moc jsme se s ní všichni potěšili. A přišli všechny dnešní hvězdy - jevištní i zákulisní. Je krásné v této skupině, která si žije, možná trochu sobecky (ale to, co odvádějí, to možná ospravedlňuje), skoro výhradně pro sebe, že každý člen je ostatními viděn(a) jako hvězda. Byl to milý a radostný večer.

j.č

Monument ZNOVUKŘÍŽOVANÝ na Masaryktownu potřebuje naši pomoc

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ,

od doby postavení a oficiálního odhalení monumentu Znovukřížovaný sochaře Josefa Randy z Winnipegu, na jehož vybudování se na Masaryktownu v Torontu zasloužil zejména Klub-231 v exilu, uplynulo již 24 let. Nadešel čas k jeho nutné restauraci.

Obracejeme se na Čechy, Slovaky a kanadské přátele s prosbou o finanční podporu na uskutečnění tohoto nezbytného projektu. Odhad na celkovou opravu monumentu činí 15,000 CAD. Peněžní dary prosím adresujte na Masarykův ústav s určením "K 231 monument". Charitativní potvrzení budou vystavena na pínou částku daru. Radí bychom tuto opravu ukončili k 25. výročí jeho odhalení, které připadne na 2. červenec 2014.

Vám všem, kteří se na restauraci tohoto památného díla budete podílet, již dnes jménem Masarykova ústavu děkují.

S úctou k členům Klubu - 231 v exilu, jakož i ke všem známým i neznámým, kterým byl tento monument věnován,

František Ječmen
prezident MMI

Bližší informace
podá kanclář MMI,
také telefonem (416) 439 4354

Toronto: 19.7.2012

Vážení čtenáři,
pokud máte zájem o knihu vydavatele Satellite Aleše Březny **Řetěz bláznů**, která vyšla v nakladatelství EMAN v Benešově, můžete ji v nejbližší době dostat poštou. Na naši adresu:

Satellite 1-416, P.O. Box 176,
Station „E“, Toronto, ON M6H 4E2

Cena, včetně poštovného, je 25 dolarů.
Takto vypadá upoutávka na internetu: www.eman.evangelnet.cz

Ohlednávám

Počet: _____ kus(ů) knihy Řetěz bláznů.

Jméno: _____

Adresa: _____

Město: _____

Provincie: _____

Posílám dolarů: _____

Telefon (není nutné): _____

E-mail (není nutné): _____

Dary Osvobozeného divadla Torontu a Kanadě

Na první pohled by se zdálo, že titulky tohoto článku nedává velký smysl. Jenomže život je daleko komplikovanější, než by první pohled mohl napovídat. V Torontu po dlouhou řadu let působil JUDr. Josef Kyselka. Přišel do Toronta s rodinou, v roce 1949 a v roce 1953 založil Československou Kampeličku (*The Czechoslovak (Toronto) Credit Union Ltd.*) Protože přišel s rodinou nemohl si dovolit luxus strávit dalších šest let studiem kanadského práva. Našel si zaměstnání v advokátní kanceláři, která si našťásti rychle uvědomila, že dr. Kyselka může, zvláště v oboru koupě a prodeje nemovitostí, posledních vůlí a pozůstalostí, pracovat téměř jako advokát a dr. Kyselka komunitě prokázal neocenitelné služby. Ale také jako muzikant - byl výborný pianista, který založil a pěknou řádku let řídil sbor v torontském kostele sv. Václava. Ale tento velice vážený a vážný pán v mládí měl jiné plány. Hrál na piano, někdy s neobyčejně talentovaným skladatelem Jaroslavem Ježkem, v pražském Osvobozeném divadle...

Torontské Nové divadlo - a ještě více vancouverské Divadlo

za rohem - se s programy Osvobozeného divadla a dvojice Voskovec a Werich (a někdy - jako v programu jazzu a poesie "Život je jen náhoda", i trojice, Voskovec-Werich-Ježek) důkladně vydováděly. Obě skupiny uvedly *Slaměný klobouk*, *Nebe na zemi*, *Restituci vodníka Čochtana* - tu v Torontu i vancouveru, v režii Pavla Krále, provedlo *Nové divadlo*. *Divadlo za rohem* navíc uvedlo *Césara* a *Werichovo Fimfárum*. Novému divadlu se dostalo cti si s Jiřím Voskovcem i zahrát. Bylo to v roce 1975 ve hře *40 zlosynů a jedno nevinátko*. Voskovec, který ve hře vystoupil jako host, na představení přijel z New Yorku a všem nám - na jevišti i v obecnstvu - udělal velkou radost. Jak by také ne: byl hvězdou amerického divadla i filmu.

Všichni tři po Mnichovu odešli do USA. Po válce se Werich vrátil do Československa (jeden důvod byl, že jeho žena byla Češka a v Americe se jí nelíbilo). Voskovec se na čas vrátil také, ale nemohl snést nastupující komunismus (a jeho žena byla Američanka), nějaký čas pracoval pro Spojené národy ve Francii a pak se vrátil do USA.

Jaroslav Ježek, který celý život zápasil s chatrným zdravím

(glaukom poškodil jeho oči tak zle, že byl poslán do školy pro slepé a zrakově poškozené a měl problém se sluchem, v USA napsal řadu skladeb včetně smyčcového kvartetu č. 2, a písní, které se staly velmi populárními: *Život je jen náhoda* a *Tmavomodrý svět*. Na smrtelné posteli se v New Yorku oženil se svojí přítelkyní Frances. Zemřel ve věku 36 let. Zanechal po sobě nevelkou hromádku peněz, ke které jeho žena přidávala autorské poplatky za provedení jeho skladeb a v závěti celý obnos odkázala charitativní organizaci nesoucí jeho jméno. Ta je inkorporovaná v Kanadě rodinným advokátem Alexandrem Havrilem a to je ten Ježkův dar Torontu a Kanadě. Organizace měla správní radu. Když jeden z členů, dr. Josef Kyselka, zemřel a druhý, Oskar Morawetz, rezignoval, poslední člen rady, Josef Čermák převedl jmění Ježkovy charitativní organizace na Toronto Symphony Orchestra pro podporu mladých hudebníků. Na jedné stěně Roy Thomson Hall mezi hvězdami akce *Stavité budoucnosti* po několik měsíců mezi jinými svítila i velká hvězda nesoucí jména *Frances and Jaroslav Ježek*.

Josef Čermák

Škodovka nie len auto

Neviem prečo, ale kdesi, v akejsi hrubej knihe, som sa dočítal, že čas letí a akosi sa nedá zastaviť. Nechtiac a najmä neochotne to pozorujem aj sám na sebe. Obzerajúc sa dookola vidím, že tento neúprosný Majster zúri všade, kam len dovidím. A hoci nevidím príliš ďaleko, občas aj čosi začujem. A tak som sa, vďaka niektorému zo svojich zmyslov dozvedel, že jeden z podstatných pilierov torontského Nového divadla, sa v

čas, keď slávime narodenie onoho známeho Tesára z Nazaretu, dožíva okrúhleho jubilea, ktoré by mu málokto hádal. 70 rokov je celkom utešený vek. Náš kamarát Jirko Škoda je oným jubilantom. Mnohí torontskí a možno aj ontárijskí krajanovia a rodáci ho poznajú z dosiek Nového divadla, kde zažiaril v mnohých inscenáciach, zväčša úsmevného charakteru. V tomto divadle pôsobil takmer od jeho vzniku. Veľká paleta svojráznych postavičiek ožila v jeho nezameniteľnej interpretácii, ktorá nesmierne pobavila všetkých divákov, ktorí ho mali možnosť vidieť. A tí, ktorí túto možnosť nemali, či inak premeškali jeho performance, ho budú môcť vidieť v budúcnosti, pretože náš oslávenec ešte neháďže flintu do žita. Naďalej plánuje účinkovať, či už na doskách, ktoré mu tak prirástli k srdcu, alebo v aréne, ktorú my znalci a užívatelia voláme "Sám život". Hoci ako sám hovorí: "Už to človeče není, co to bejvalo. Já jsem ti ztratil čich."

Nuž milý Jirko s čuchom alebo bez čuchu, hor sa do ďalších dobrodružstiev, ktoré sú ešte akiste pred Tebou. A 70 rokov nie je zasa až tak veľa, aby si v ďalších rokoch naplno nevyužil všetky ostatné zmysly, ktoré Ti doposiaľ bezchybne slúžia.

Všetko nejlepší a drž sa.

Za Fan klub Jiřího Škodu

Ivan Znášik

**Chcete sledovat a ovládat
TV vysílání z pohodlí
Vašeho gauče?**

The future of IPTV

Česká a Slovenská televízia jednoducho a bez počítača !

www.kablovka.com

BrouCzech - staronové české pivo

Pošmákněte si v Ontariu na lahodném zlatém ležáku z malého pivovaru v Nové Pace, který je zde od roku 1864

K ochutnání v restauraci *Praha* na Masaryktownu ve Scarborough

K dostání je ve víc jak čtyřiceti prodejnách s pivem od Oshawy až po St. Catharines.

Rovněž v obchodech v Ottawě, Peterborough, Sudbury, Barrie, Collingwoodu, Kitcheneru, Londonu Windsoru a v přilehlých oblastech!

Najděte si váš *Beer Store* na
www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager
a klepněte na "View Locations"

**Na Vánoce a v roce 2014 je snižená cena
při nákupu 12 a 24 láhví (až o 20%)!**

Informace o pivovaru: www.novopackepivo.cz

Stěna cti

Vstoupíte-li do společenské místnosti jižního křídla Munkova mezinárodního centra na Torontské univerzitě, uvidíte na jedné stěně jména a loga obchodních a průmyslových společností, na jiné stěně fotografie zakladatele a prezidenta Barrick Gold, jedné z největších společností na dolování zlata na světě (a také zakladatele a hlavního podporovatele Munkova centra), a na protější stěně jména jednotlivců, kteří se svými příspěvky zasloužili o založení Centra pro evropská, ruská a evropskoasijská studia (Center for European, Russian and Euroasian studies) (CERES) na Torontské univerzitě. Je mezi nimi i řada českých a slovenských jmen: Karel Buzek, Josef Čermák, Rudolf V. Fraštacký, Jan Papesh, Kukula, Vlasta Scheybal, Jan Steinský. Téměř všechny jejich dary byly specificky určeny pro finanční podporu studentům. Sbirka se konala koncem devadesátých let minulého století. Čeští a slovenští krajané k ní přispěli částkou bez několika dolarů půldruhého milionu. Všichni - až na jednoho - už zemřeli. Ale zanechali za sebou stopu na stěně.

V březnu tohoto roku Torontská univerzita vyhlásila novou sbírku a jmenovala Georginu Steinskou-Schwartz a Josefa Čermáka jako prostředníky s krajskou komunitou. Ti vydali tiskovou zprávu, kterou spolu s textem programu připraveným Torontskou univerzitou a doporučeními dopisy velvyslance České republiky v Kanadě Karla Žebrakovského a generálního konzula České republiky v Torontu Vladimíra Rumla rozeslali krajské veřejnosti.

Program Torontské univerzity navrhuje strategické rozšíření a obohacení výchovného prostředí, které bude inspirovat kanadské studenty ke studiu kultury, politiky, společnosti a ekonomie

Československé a České republiky a umožní studentům partnerských institucí v České republice studium v Kanadě a o Kanadě. Program zahrnuje denní kurs studia českého jazyka na Katedře slovanských jazyků a literatury; Letní školu pro vysokoškoláky v zahraničí; studium pro postgraduální studenty v zahraničí; výzkum pro doktorandskou disertaci; českým studentům studujícím na Torontské univerzitě se umožňuje program pro vysokoškoláky a studium nebo výzkum pro postgraduální studenty v zahraničí.

Částky, které umožní pojmenování programů jménem dárců: 25000 dolarů pro pojmenování ceny pro vysokoškoláka, 50000 dolarů pro pojmenování ceny pro postgraduálního studenta. Všichni dárči obdrží charitativní potvrzení pro daňové účely. Jména dárců, kteří přispějí minimální částkou 1000 dolarů budou vepsána do *Stěny cti* v budově CERES. Dary je možno udělat jednorázově nebo ročními příspěvky. Dotazy laskavě adresujte na: robert.austin@utoronto.ca (telefon: 416/946-8942) a šeky (vystavené na "University of Toronto" - memo: *Program of Czech Studies*) zasílejte na adresu: Nadina Jamison, Assistant Dean & Executive Director of Advancement, Faculty of Arts and Science, University of Toronto, 100 St. George Street, Toronto, ON M5S 3G3.

Včetně letošního roku v rámci Letní školy pro vysokoškoláky na Masarykově univerzitě studovalo na 500 kanadských studentů. Priscilla Hoy, účastnice 2013 Letního Programu v zahraničí nám napsala: "Chtěla bych Vám vyjádřit svoji vděčnost za investování v Programu českých studií na Torontské univerzitě... Toto je jedinečná životní příležitost... Slova nedokážou vyjádřit moji vděčnost za tento neuvěřitelný program..."

Někdy před 15 lety jeden semestr na Torontské univerzitě studovali dva graduanti právnických fakult v České republice, jeden na Karlově univerzitě v Praze, druhý na Masarykově univerzitě v Brně. Ten z Masarykovy univerzity se jmenoval David Plich. Před ukončením semestru dostal prostřednictvím torontského advokáta Jana Matějčka nabídku zaměstnání u mezinárodní advokátní kanceláře *White & Case*. Dnes je vedoucím partnerem její pražské pobočky. O to se samozřejmě svými schopnostmi a tvrdou prací zasloužil sám. Ale David nezištně a štědře uznává roli, kterou v jeho životě hrál jeden semestr na Torontské univerzitě a když univerzita vypsala sbírku na *Program českých studií*, byl jedním z prvních (a možná vůbec první), kdo na sbírku přispěl uctyhodnou částkou. Určil si, aby záznam na *Stěně cti* jmenoval jako dárce jeho rodiče, Milana a Martinu Plichovy

Omluva

V minulém čísle v článku Josefa Čermáka *Sokolské hroby*, jsem omylem zmáčkl klávesnici F4, která je určená pro internetové vydání. Tento pokyn způsobil, že z článku zmizely nad samohláskami čárky. Autorovi a čtenářům se tímto omlouvám. V internetové verzi jsme vše již opravili.

Aleš Březina

Julius Caesar upřel svůj pohled na Britanii...

*Caesar viděl ostrov jako nedlinou část svého úkolu podrobit severní barbary římské vládě... Napadlo mě představit si někoho z nás narozeného v malé zemičce uprostřed Evropy upírajícího svůj pohled - na rozdíl od Caesara - na kanadské Toronto pár set let v budoucnosti. Viděl by (pokud ho nezaplaví vody rozlitych moří) město velké a slavné, jehož jednou pýchou bude Torontská univerzita a na té univerzitě se zvláštní účtů bude těšit budova CERES v Munkově mezinárodním centru. V té budově, kde v síni Karla Buzka budou do Stěny cti vepsána jména těch, kteří přispěli minimální částkou 1000 dolarů na Program českých studií. Záleží na tom, jestli v té daleké budoucnosti návštěvník najde do *Stěny cti* vepsáno naše jméno, či jméno našich rodičů nebo i našich dětí? Myslím, že ano. Myslím si to docela pokorně, ale s pocitem tichého uspokojení, že tam bude jméno mých rodičů, že jsem jim vzdal hold za všechno, co jim dlužím, že jsem se přihlásil k svému dědictví a to způsobem, který bude po staletí sloužit Horovým nekonečným pokolením. Stejně jako nesčetným pokolením mladých lidí země, která se stala naším domovem, země, kterou v jeho životopise, který vyjde příští jaro, Milan Kroupa nazval "jedinou ženou, které jsem zůstal věrný."*

Josef Čermák

Veselé Vánoce

a PF 2014

přeje

TRAVEL INC.

827A Bloor St. W.
Toronto, ON M6G 1M1

Vám ponuka
cestovanie
do celého sveta!
Spolahlivo vybavíme
Od 17. června 2014
nový primý let
každé úterý
Toronto-Praha!

Volejte

Annu Zapletalovou

Tel.: (416) 537-7698

e-mail:

Tatratravel@hotmail.com

Nabízí se péče o postiženého či staršího člověka!

Středoškolák s praxí v ČR i Kanadě, 43 let jako společník, pomoc při přemisťování, vařím a i dokážu leccos opravit. Sám mám lehčí postižení. Mluvim anglicky, rusky a německy. Jezdím na kole, mám český řidičský průkaz. Odpovím každému. Kontakt: Dan

Newman:

25 ESPLANADE
POSTE RESTANTE
TORONTO, ON
M5W 1A1

Hlasová schránka: 416/604-5829
2304-01

spe
ciál

David Plich:

Těžiště své
práce vidím
v nových
transakcích

Rozhovor s partnerem
advokátní kanceláře
White & Case nejen
o důležitosti stability
a předvídatelnosti práva

Partneři přilohy

MSB
Legal

Rödl & Partner

ŠAFRA & PARTNEŘI

právo
& byznys

Nejednou proslavený *Limonádový Joe* po sedmadvaceti letech

Mezi nejúspěšnější české muzikály patří bezesporu *Limonádový Joe* Jiřího Brdečky. O jeho historické pozoruhodnosti se divák dozvěděl z programu, pro čtenáře připomenu, že dílo začalo vycházet již v roce 1940 časopisecky, pak jako román (1946), divadelní hra (1955 v Praze), film v režii Oldřicha Lipského (1964) pro vancouverské diváky pak v roce 1986 *Divadlem Za rohem* v režii O. Patáka a nakonec, 27 let poté, opět *Divadlem Za rohem* v listopadu 2013 v režii Nory Linhartové.

Limonádový Joe patří díky autorovu brilantnímu nápadu k dilům, jejichž diváky úspěch u českého publika a možná i evropského, je zaručen, pokud nedojde k vyloženě nezdařenému pojetí.

Pro mne, dlouholetého člena DZR v této inscenaci se nevyskytujícího, je největším překvapením ohromný počet v inscenaci angažovaných a v převážné většině nových a mladých členů a na jevištích slávy účinkujících prvně. A myslím, že jim to způsobilo radost, potěšení a snad i chuť stát se trvalými členy souboru, když prožili dva měsíce u zkoušek a tři dny pak před diváky po boku těch zkušených, (dalo by se říci *zasloužilých umělců*, abych použil dobře známé terminologie), členů souboru (O. Paták, B. Hyrman, V. Sochodol, H. Klingerová, J. Tomáš, P. Bugár, J. Vaňourek, J. Sušický).

Pokud mne paměť nemýlí, myslím, nikdy program DZR nebyl bohatší na jména těch, kteří se na inscenaci zúčastnili a to na jevišti a nebo mimo něj. Pro všechny to ale, v rámci ochotnického divadla, znamená časovou oběť v průběhu přípravy občas poznamenanou nejistotou, jak ony tři dny vystoupení na jevišti dopadnou. Tolik tedy úvodem.

Nejsem recenzentem, nemám k tomu příslušné vzdělání, jsem jen divákem divadelních představení s nepatrnou vlastní zkušeností v divadelní inscenaci se angažovat, a navíc divákem, který tentokrát inscenaci viděl jen jako generálku, což může znamenat větší nebo menší rozdíl od názorů získaných po shlédnutí premiéry a nebo dalších dvou repríz.

Jako člen souboru je pro mne do jisté míry obtížné takové osobní hodnocení sepsovat, nikoli tedy pokud jde o chválu, ale o případné připomínky méně pochvalné, což laskavý čtenář jistě pochopí.

Tato letošní inscenace režisérky Nory Linhartové, autorky mnoha předchozích znamenitých režii pro DZR, snad proto, aby se toto nové pojetí lišilo od onoho před sedmadvaceti léty, proměnila v jakýsi divadelní film nebo představu toho, jak možná takový film (tedy v omezených prostředcích pronajatého divadla) mohl být natočen.

Jak se, dle mého názoru, záměr vydařil? (Zde opět musím připomenout, že jsem viděl jen generálku). Představení bylo odměněno zasluženým potleskem, ale možná, že další tři představení byla ještě lepší (sotva horší, to se, alespoň dle mé zkušenosti, většinou nestává).

Režisérka se, myslím, snažila držet filmu co do počtu postav (tanečnic a kovbojů). Sladit tak početný soubor, sestávající v tomto případě většinou z lidí ocitnuvších se na jevišti prvně, byl tedy úkol nesmírně náročný a dle mého názoru, kdyby ten počet byl snížen, na účinku by to nijak neubralo, jen na úsilí a práci režisérky.

Původně snad dobře myšlený záměr filmování na divadle, vyzněl poněkud rušivější. Režisér příliš často hru přerušoval, ta ztrácela rytmus a velepočetná klapka s oznamování počtu záběrů byla, při vši snaze držet se její nezbytnosti při filmovém natáčení, v tomto případě rušivější než příliš časté vstupy režiséra na jeviště.

Ale ocenění zasluží nácvik tanečních scén se zcela novými členkami souboru. Noví členové souboru v rolích kovbojů se mohli projevit jen pohybově a svou roli splnili, myslím, dobře.

Herecky pak představení spočívalo na oněch zaslužilých umělcích. A ti si počinali znamenitě. Dovolím si jmenovat především Víta Suchodola v roli Horáce Hogofo, nad jehož výkonem by možná užasl sám M. Kopecký, představitel stejné postavy ve slavném filmu.

Osobně se mi velice líbil J. Širický v hlavní roli, ocenil jsem jeho dokonalou synchronizaci se zpěvem Karla Gotta. A nejen to. Vytvořil jinou alternativu filmového Joe v podání Karla Fialy.

Půvabná byla Hana Klinkerová v roli nešťastně zamilované barové hvězdy Tornádo Loo. Dle mého příliš malou roli dostal B. Hyrman (Mexico Kid), zazpíval jen jednu píseň v delikátním doprovodu své kytary ale, což méně není někdy více?

Dokonalé bylo obsazení rolí otce Erzy Goodmana O. Patákem a Grimpá J. Toměšem, který, díky bohu, už se dokonale zotavil ze zranění v předchozí inscenaci Shakespeara. Škoda jen, že z technických důvodů nebylo mu možno počínat si jako J. Hlinomaz v filmu.

Občas mne napadlo, že jiné umístění baru s J. Hejdánkem by nabídlo několik dalších momentů, které umožňoval film, ale asi to nebylo možné. Zkušený P. Bugár jako režisér vstupoval do hry dle mého pocitu možná příliš často, ale dělal to se suverenitou jemu vlastní. Ostatní z oněch velepočetných, kteří se na inscenaci podíleli a které nezmiňuji, věřím, že mi prominou, neboť místo pro tento text je omezené.

A třeba závěrem věnovat pozornost ženě, která si na svá bedra dobrovolně vzala tento nesmírně náročný úkol, a to navzdory tomu, že k dispozici je záznam filmu.

Práce s počtem členů, kteří jsou na jevišti prvně - snad si dovedu představit jakou práci a um to vyžadovalo. Nepochybně i díky jí ti rutinovaní herci divadla vytvořili své postavy s takovým úspěchem.

Nevím, kolik pamětníků si pamatuje představení *Limonádového Joe* před oněmi sedmadvaceti lety v Richmondu. Rozhodně ale to letošní se od onoho tehdejšího lišilo v pojetí. Zda to bylo ku prospěchu inscenace, to ať posoudí pamětníci s dobrou pamětí.

Vladimír Cícha - Vancouver

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954

Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

**TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!**

POKOJ A RADOST K VÁNOCŮM A DO NOVÉHO ROKU přeje

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Seznam dárců za rok 2013 k 12. 12 2013

ABRAHÁMOVÁ MANGA 22.00
 ALÁČ JAN 20.00
 BAUER EDMUND 22.00
 ČERMÁKOVÁ KATARÍNA 2.00
 CÍCHA VLADIMÍR 30.00
 ČSSK MONTREAL 20.00
 CANADIAN CZECH
 BENEVOLENT ASSOCIATION 50.00
 FRYBORT MILAN 10.00
 DR. GRONSKÝ EGON 10.00
 HANKO JAN 5.00
 HANUŠOVÁ MARIA 25.00
 JELINOWICZ MARTIN 20.00
 JOYCE HANA-ALMA 22.00
 KOČÍ KAREL 10.00

KOŘISTKA JIŘÍ 10.00
 KRATOCHVÍL JOSEF 22.00
 KRATOCHVÍLOVÁ EVA 10.00
 KRONDLOVÁ MAGDALENA 50.00
 KUČEROVÁ ESTER 30.00
 KUN VILÉM 100.00
 KUPISZ EVA 22.00
 LOCHEROVÁ RADMILA 22.00
 MAŠTALÝR RUDOLF 20.00
 MATĚJOVIČ JAN 10.00
 MIKULASH KAROL 0.00
 NEWMAN DAN 7.21
 NOVOTNY JAN 10.00
 PECKHAN JOSEPH 20.00
 POKORNÁ JAROSLAVA 10.00

RAK LADISLAV 210.00
 SAHULA EVA 10.00
 SMITHIN HANA 10.00
 SMUTNÝ MILAN 22.00
 ŠVESTKA PAUL 10.00
 TÁBORSKÝ VÁCLAV 20.00
 TÁLSKÁ JARMILA 10.00
 TOCHOR EVA 10.00
 TROBL ZDENĚK 10.00
 ULMANN STAN 10.00
 VIEZNER ERICA 10.00
 DR. ZAČAL GEORGE. 10.00
 ŽEKULINOVÁ LILIT 10.00
 ZEMAN ALEŠ 5.00

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

Gambrinus liga

Dohrávkou Slavia-Liberec se skončila podzimní část Gambrinus ligy. Slavia nutně potřebovala vyhrát, aby se odlepila od posledního místa v tabulce. Utkání se pro ni nevyvíjelo dobře a již v 10. minutě Rabušic dostal Liberec do vedení. Juhar však dvěma góly otočil skóre a tak kapitán Slavie Karol Kisel se mohl rozloučit radostně se svou bohatou kariérou. Černý Petr zůstal v rukou sousedním Bohemians, kteří pouze remizovali s Brnem 1:1. Sparta si udržela podzimní neporazitelnost, když otočila skóre v Jablonci z 1:2 na 3:2 brankami Lafaty, Krejčího a Matějovského. Plzeň rovněž nezaváhala a porazila Slovácko 2:1. Naopak se týmům z konce tabulky Znojmo překvapivě vyhrálo v Teplicích 3:1 a Jihlava zdolala Slovácko 2:1. Naopak se nedařilo mužstvům ze severu Moravy. Olomouc prohrála v Boleslavi 0:4 a Ostrava dokonce doma s Duklou 1:2.

Gambrinus liga

1. Sparta	16	13	3	0	41:11	42
2. Plzeň	16	11	4	1	37:12	37
3. Teplice	16	8	4	4	35:19	28
4. Dukla	16	7	6	3	19:13	27
5. Boleslav	16	7	5	4	32:19	26
6. Liberec	16	7	4	5	16:19	25
7. Jablonec	16	6	4	6	30:28	22
8. Slovácko	16	5	4	7	25:27	19
9. Olomouc	16	4	5	7	26:30	17
10. Znojmo	16	4	5	7	18:23	17
11. Slavia	16	4	4	8	12:28	16
12. Brno	16	4	3	9	19:26	15
13. Jihlava	16	4	3	9	21:31	15
14. Příbram	16	4	3	9	18:33	15
15. Ostrava	16	3	6	7	14:31	15
16. Bohemians	16	3	5	8	14:27	14

Poháry

Plzeň i Liberec budou hrát na jaře Evropskou ligu

Viktoria Plzeň sahala v letošním ročníku Ligy mistrů několikrát po bodu, ale vždy jí nějakým způsobem remíza utekla. V petrohradském zápase proti CSKA Moskva to byla nešťastná chyba Matúše Kozáčka, která znamenala nakonec prohru 2:3. Proti Bayernu doma drželi Západočechy rovnocennou partii plných 65 minut. V předposledním zápase v Manchesteru proti City dvakrát vyrovnali a

ještě 11 minut před koncem to bylo 2:2. Nakonec Negredo a Džeko zajistili brankami vítězství domácích 4:2 a závěrečný zápas proti CSKA v Plzni se pro plzeňské nevyvíjel nejlépe. V prvním poločase Kozáček několikrát podržel své mužstvo, ale úder přišel v 65. minutě, kdy Musa dostal hosty do vedení. K obratu došlo dvě minuty po Musově brance. Džagojev bez míče fauloval a dostal červenou. Od toho okamžiku bylo na hřišti pouze jedno mužstvo. V 75. minutě Daniel Kolář vyrovnal hlavou na 1:1 a v poslední minutě střídající Wágner rozhodl o vítězství domácích, kteří se tímto zápasem loučili s trenérem Pavlem Vrbou, který odchází k reprezentaci. Navíc Plzeň po třetí za sebou postoupila do jarních bojů v Evropské lize.

V obtížné situaci byl Liberec. V poslední době nevyhrává v domácí soutěži, ale hlavně prohrál doma s Freiburgem 1:2 a tak neměl situaci ve svých rukou. Nutně potřeboval získat víc bodů než Freiburg proti Seville. Trenér Šilhavý postavil do branky proti portugalskému Estorilu náhradního brankáře Hrošša a tento tah vyšel. Tiskový mluvčí Slovanu Lukáš Váňa seděl na tribuně u internetu a přes kustoda předával na lavičku zprávy o utkání Freiburg-Sevilla. V 18. minutě se podařily Šuralovi nůžky a Slovan vedl 1:0. Navíc v 39. minutě se ujala vedení i Sevilla. V druhém poločase dominovali domácí, ale v 70. minutě Pavelka vysunul do sóla Rabušice a ten obloučkem poslal míč po druhé do portugalské branky. Osm minut před koncem sice Sebáš snížil na 1:2, ale to již nic nemohlo změnit na

postupu Liberce, protože Sevilla vyhrála ve Freiburgu 2:0. Znamená to, že jak Plzeň tak Liberec budou hrát i na jaře v Evropské lize. Budu je čekat některý z atraktivních soupeřů, protože nepatří do šestnáctky nasazených mužstev.

abe-tv/sport.cz

Corgoň liga

19. kolo: FC Nitra-DAC Dunajská Streda 0:0, MFK Košice-Spartak Myjava 2:1, Dukla Banská Bystrica-Spartak Trnava 0:0, FC Zlaté Moravce-Slovan Bratislava 0:2, MFK Ružomberok-AS Trenčín 1:2, MŠK Žilina-FK Senica 1:3.

Corgoň liga

1. Slovan	19	13	3	3	41:22	42
2. Trenčín	19	11	3	5	47:20	36
3. Ružomberok	19	9	4	6	38:31	31
4. Senica	19	9	4	6	29:22	31
5. Myjava	19	9	3	7	34:29	30
6. Trnava	19	8	4	7	26:29	28
7. Bystrica	19	7	6	6	31:24	27
8. Moravce	19	8	3	8	24:28	27
9. Košice	19	7	4	8	26:27	25
10. Žilina	19	5	6	8	27:29	21
11. Nitra	19	2	4	13	17:47	10
12. D. Streda	19	2	4	13	9:41	10

Hokej

V české extralize vede Sparta, která z 29 zápasů získala 67 bodů, druhý Hradec má o deset bodů méně. Další pořadí: 3. Plzeň 29 zápasů, 51 bodů, 4. Brno 30/50, 5. Zlín 29/49, 6. Vítkovice 31/46, 7. Třinec 29/45, 8. Slavia 29/43, 9. Pardubice 29/42, 10. Litvínov 29/40, 11. Liberec 29/38, 12. Karlovy Vary 29/34, 13. Kladno 29/32, 14. Chomutov 30/21.

Slovenská liga po 32. kole: 1. Košice 71, 2. Nitra 62, 3. Banská Bystrica 54, 4.

Poprad 51, 5. Piešťany 49, 6. Zvolen 47, 7. Skalica 46, 8. Martin 42, 9. Trenčín 37, 10. Žilina 32. HK Orange získalo z 20 zápasů 19 bodů.

V KHL Lev Praha zvítězil na ledě CSKA Moskva 3:0 a má 62 bodů. V Bobrovově divizi je na čele Petrohrad 37/75, Druhá je Riga 34/65, 3. CSKA 38/65, 4. Lev Praha 36/62, 5. Záhřeb 37/61, 6. Slovan Bratislava 34/41, 7. Minsk 36/36.

Hokejový brankář Mrázek byl povolán z farmy do Detroitu

Český hokejový brankář Petr Mrázek byl povolán z farmy do prvního týmu Detroitu. Red Wings totiž budou postrádat jedničku Jimmyho Howarda, který si při středečním tréninku pochroumal koleno. Jednadvaacetiletý Mrázek v této sezóně odchytal za Detroit v NHL jediný zápas - při výhře na ledě Edmontonu 5:0 na začátku listopadu si připsal díky 14 úspěšným zákrokům čisté konto.

Mrázek v této sezóně odchytal za farmářský tým Grand Rapids 13 zápasů a je v AHL aktuálně druhý s průměrem 2,09 obdržené branky na zápas a třetí s úspěšností zákroků 92,7 procenta. Mrázek drží v AHL sérii devíti výher za sebou, po jeho povolání do prvního týmu Griffins ve středu prohráli s Chicagem Wolves 2:4.

V minulé sezóně odchytal Mrázek v NHL za Detroit dva zápasy s průměrem 2,02 gólu na utkání a úspěšností 92,2 procenta. Grand Rapids pomohl člen širšího kádru pro olympijské hry v Soči k zisku Calderova poháru.

ČTK

Příjemné prožití vánočních svátků a hodně úspěchů v roce 2014

přeje

PRENCO

PROGRESS AND ENGINEERING CORPORATION LIMITED
1135 Squires Beach Road, Pickering, ON, Canada L1W 3T9
Tel: 416-703-4580, Fax: 416-703-7899
<http://www.prencocorp.com>

Hledáme česky mluvící
chůvu
na občasně hlídání dětí
v našem domě
v Mississauze. Prosím
volejte
na tel. č. (416) 575-9360

2303- 20

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

Hertl se s Havlátem na ledě moc nepotkají

Toronto-San Jose 2:4 (0:2, 2:1, 0:1)

Vedoucí tým Pacifické divize se představil v Torontu v nejlepším světle. Dobrý nástup v první třetině nenechával nikoho na pochybách, že Žraloci přijeli do Toronta sesbírat body. K vedoucí brance Browna v 10. minutě, připojil druhý gól o čtyři minuty později při přesilovce pět na tři čtyřiatřicetiletý kapitán Sharks Joe Thornton, který se na ledě objevoval velice často právě s Tomášem Hertlem. Ten je o čtrnáct let mladší a 12. listopadu oslavil teprve dvacáté narozeniny. Zkušenostmi i věkem se blíží Thorntonovi několik hráčů v dresu San Jose: Stuart, Marleau, sedmatřicetiletý Boyle, Hannan a dvaatřicetiletý Martin Havlát, který zmeškal začátek sezóny pro zranění a nyní musel naskočit do rozjetého rychlíku, takže nemá tolik času na ledě kolik by chtěl. Je rád však, že se týmu daří, protože v mužstvu je pohoda. Rozumí si právě hodně s Tomášem Hertlem, s kterým tráví hodně času i mimo led. Oceňuje na něm jeho skromnost a inteligenci. Podle Martina Havláta se Tomáš Hertl rychle přizpůsobuje zámořským podmínkám, jak na ledě, tak i mimo led. Martin Havlát ví z vlastní zkušenosti, že pro mladé hráče, kteří přijdou do zámoří není situace jednoduchá. Sám tým prošel, když přišel do Ottawy v devatenácti letech. Podobně jako jemu pomáhali starší hráči: Radek Bonk, Václav Prospal či Karel Rachůnek s kterým Martin

Havlát společně začínal. Martin Havlát na tuto dobu v Ottawě, kde byla skutečná kanadská zima, ale i vyprodaná hala rád vzpomíná a pak na období, kdy hrál v Chicagu.

Tomáš Hertlovi se v Torontu líbilo a byl spokojen s tím, že Žraloci vyhráli. Líbila se mu hlavně hokejová atmosféra v Air Canada Centre. Pouze litoval toho, že mu nic do torontské branky nespadlo.

ABE: Jak se vám hraje na ledě s legendou a kapitánem Joe Thorntonem?

TH: Je to velice zkušený hráč, pokud jsme na ledě snaží se mi hodně nahrávat. Postavou jsme velcí, umíme podržet puk, myslím si, že nám to spolu klapne.

ABE: Jaký byl vstup do NHL, očekával jste to? Jakou výhodou bylo to, že vás nikdo neznal?

TH: Začátek se mi povedl, dával jsem góly a vůbec jsem si to užíval. Bylo to, jako bych byl ve snu.

ABE: Dnes Foligno v Columbusu vstřelil vítěznou branku stejným způsobem jako Vy proti Rangers. Máte pocit, že jste přinesl něco nového do NHL?

TH: Ale ne, přede mnou to udělalo již pár hráčů; třeba Sedin, Marek Malik při nájezdu... Myslím si, že to nebylo nic nového. Jsem rád, že se mi to povedlo.

ABE: Zkoušíte další finty?

TH: Mám takové dvě speciality. Na tu druhou budu muset najít odvahu...

ABE: Jak se hraje s Martinem Havlátem?

TH: Na ledě spolu moc nejsme, občas při přesilovce, ale zatím z toho nic nebylo.

ABE: Zápas proti Rangers, čtyři branky, to bylo skvělé, ale vy jste měl několik vynikajících zápasů...

TH: Daří se celému našemu útoku. Dnes jsme měli řadu šancí, nastřelili jsme dvakrát břevno, byl jsem několikrát sám před brankou, ale nebyl tam dostatečný důraz.

TOMÁŠ HERTL

ABE: Do jaké míry sledujete statistiky?

TH: Dívám se, kdo válí, komu to jde, ale nezaměřuji se na to. Chci se hlavně udržet v NHL. Nedávám si žádná předsevzetí.

ABE: Hráli jste ve Slavii, kdy jste tam začínal?

TH: Je to můj klub. Začínal jsem tam ve třech letech. Prošel jsem vším, od přípravy až po áčko. Tam jsem vyrostl, tam jsem se naučil hrát hokej.

ABE: Sledujete i fotbal...

TH: Vím, že se Slavii moc nedaří, doufám, že konečně po vítězství nad Libercem, začne opět vyhrávat.

ABE: Jaký měl na vás vliv trenér Vladimír Růžička?

TH: Tomu vděčím za hodně. Sledoval mne již od dětství, z dorostu mne vytáhl do áčka a díky jemu jsem tam kde jsem, protože mně dával důvěru. Nechal mne hrát přesilovky, což mi dodalo sebedůvěru. Hodně mi pomáhal, ale byl na mne dost přísný, což mi také hodně pomohlo.

ABE: Jaký to byl přechod ze Slavie do NHL?

TH: Je to určitě změna. Nový systém, noví spoluhráči, nikoho jsem neznal, hrál zde skutečně nejlepší hráči z celého světa. NHL je navíc rychlejší.

ABE: Nejen to, ale je zde i jiné prostředí, hovoří se anglicky, znáte trochu jazyk?

TH: Něco jsem uměl, protože jsem už anglicky učil už na základní a pak na střední škole. Tady je to však skutečně něco jiného.

Aleš Březina, Toronto

Merry Christmas

1221 Yonge Street
(at Summerhill subway)
Toronto, M4T 1W4
Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 968 5947
Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

Veselé Vánoce,
pohodu od Vánoc do konce roku
a hodně štěstí v roce příštím
přeje

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem,
to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis **Dům na prodej**,
Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9268
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

Year	Average Price	Units Sold
2010	\$425,000	10,430
2011	\$445,000	9,262
2012	\$475,000	9,385
2013	\$495,000	7,765

Source: TREB